

Natalia Ter-Grigorian de Demianiuk

Canaán

Ханаан

Քանան

(Edición trilingüe: español, rusa y armenia)

B-A. 2023

Ed.electronica “Credo”

Ter-Grigorian de Demianiuk, Natalia
Canaán / Natalia Ter-Grigorian de Demianiuk. - 1a edición multilingüe. - Ciudad Autónoma de Buenos Aires : Credo, 2023.
Libro digital, PDF

Archivo Digital: descarga y online
Edición multilingüe : Armenio ; Español ; Ruso.
ISBN 978-987-47632-7-3

1. Biblia. I. Título.
CDD 220.1

Índice

Санаán	-----	4
Ханаан	-----	21
Քանան	-----	33

Canaán

La razón para detenerme nuevamente en Canaán, aunque ya había dicho de él suficientemente en “*Melquisedec*”,¹ mi obra anterior, fue el cantar llamado “*Llévanos a la Tierra Prometida*” y publicado en Internet: <https://www.youtube.com/watch?v=-QEkaENUIAUto> . Lo ejecuta en armenio coro de una Iglesia americana glorificando la “*Canaán Celestial*” como la *Tierra Prometida* a los santos, donde se canta: “*Santo eres Tú, el Señor eterno.*” El cantar acompañan comentarios entusiasmados de las personas de distintas nacionalidades, cuya devoción por este concepto puramente interpretativo, ausente en el texto bíblico e impuesto a los creyentes, asombra por su irreflexión y a la vez muestra, cuánto se ha arraigado en la teología cristiana el error destructivo asociado con la llamada “*Canaán Celestial*”, ya que, según las Santas Escrituras, la Santidad del Señor se glorifica en la *Jerusalén Celestial*, es decir, en el mundo de la *paz aria, o paterna*,²⁻ del eterno *Jafet/Yahvé/Yahweh/Jehova*.³ Y ¿qué tiene que ver con Él el maldito *Canaán*? - maldito, porque su nombre está asociado a maldición. Y ¿cómo se resultó, que lo maldito llegó a ser bendito?

Para aclarar el asunto, tendremos que una vez más volvernos a los hijos de Noé, quienes, de hecho, representan los tres principios de la creación, establecidos por la Inteligencia Suprema que dijo: “*Yo formo la luz y creo las tinieblas, hago la paz y creo la adversidad. Solo yo, Jehová, soy el que hago todo esto.*” (Is 45: 7)⁴.

Estos tres principios son los siguientes:

- 1) *la Luz* representada por el Creador eterno (*Jafet/Yahve*) que es el Espíritu Santo de Dios, - como dice el apóstol Pablo, “*el único que tiene inmortalidad, que habita en luz inaccesible y a quien ninguno de los hombres ha visto ni puede ver.*” (1 Tim 6: 16) ;
- 2) el alma humana (*Sem*), creada como un recipiente especial para la manifestación del Señor *Jafet/Yahve* en *Sem* (hombre) a través de la unión, o el matrimonio, de *Sem* con *Jafet/ Yahve*.
- 3) *las tinieblas* representadas por *Can*, el espíritu impuro y egoísta de la materia viva creada por el Señor *Jafet/Yahve*, o del alma de toda creatura. Es aquel, a quien el apóstol Pablo, teniendo en cuenta el mundo de Adán caído, llamó “*Príncipe del imperio del aire, el Espíritu que actúa en los rebeldes...*” (Ef 2: 2 B. de Jerus.)

Entonces, el hombre se encuentra delante de la luz y de las tinieblas, o delante de la vida y de la muerte, de la bendición y de la maldición que el Señor le propuso, diciendo:

“A los cielos y a la tierra llamo por testigos hoy contra vosotros, de que os he puesto delante la vida y la muerte, la bendición y la maldición; escoge, pues, la vida, para que vivas tú y tu descendencia,” (Dt 30: 19)

Pero, como escribí en el Prólogo de mi artículo “*Melquisedec*”, para que el hombre (*Sem*) pudiera adquirir sabiduría, tendría que enfrentarse con el resultado de la violación de la jerarquía establecida por Dios entre estos tres principios, causada por la unión, o el “matrimonio”, de *Sem* (hombre) no con *Jafet* predestinado para él, sino con *Can*, teniendo a *Canaan* como fruto de esta unión ilegítima, idéntica a la de Adán (en persona de Eva) con la Serpiente, que engendró a *Caín* y, consecuentemente, a su reino de *tinieblas*, o el mundo *de sombra de muerte* (Mt 4: 16; Is 9: 2), aparecido como un reflejo alterado del mundo del Creador, al que *Can* se opone con la locura de un demente, pues, de hecho, el es *Príncipe del mundo de la creatura que se rebeló contra el Creador*, o, diciendo de otra manera, es el Príncipe del mundo en que vivimos todos nosotros.

Tanto bíblicamente como lingüísticamente, *Canaán* y *Caín* representan el mismo concepto. Ambos fueron maldecidos por Dios. De *Caín*, el primer asesino, el Señor dijo: *“Ahora, pues, maldito seas de la tierra, que abrió su boca para recibir de tu mano la sangre de tu hermano.”* (Gen 4: 11) Del mismo modo el Señor maldijo a *Canaán* que también había profanado el honor de su Padre Quien dijo por la boca de Noé: *“¡Maldito sea Canaán! ¡Siervo de siervos será a sus hermanos!”* (Gen 9: 25)

Así que los relatos bíblicos sobre *Caín* y *Canaán* son dos parábolas diferentes referidas a lo mismo, - al origen del mal. **Las raíces idénticas de ambos nombres muestran que son derivaciones lingüísticas de la misma palabra que significa maldición.** Mientras tanto cualquier palabra, - ya sea una palabra de bendición o una palabra de maldición, - una vez siendo pronunciada por Dios, se convierte en un hecho consumado y ya no puede cambiar su significado o contenido, porque Dios, Quien la pronunció, es la Palabra Creadora Misma, o, más precisamente es la Palabra que se convierte en acción. - Recordaré a los que hayan olvidado, que lo dicho se prueba, antes de todo, por el primer capítulo del Génesis, donde vemos, cómo la Palabra de Dios inmediatamente se convierte en un hecho. *“Dijo Dios: Hágase la luz. Y se hizo la luz”*, leemos ahí y del modo parecido hasta el final del capítulo. Además, lo atestigua directamente el apóstol Juan, diciendo: *“En el principio era el Verbo, el Verbo estaba con*

Dios y el Verbo era Dios. Este estaba en el principio con Dios. Todas las cosas por medio de él fueron hechas, y sin él nada de lo que ha sido hecho fue hecho. En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. La luz resplandece en las tinieblas, y las tinieblas no la dominaron.”(Jn 1: 1-5)

No cabe duda que la Palabra (o el Verbo) de Dios, hecha obra, no cambia su contenido: es inmutable, como el Señor Mismo que la pronunció y que es el *Padre de las Luces*, " en quien no hay cambio ni sombra de rotación." (St 1: 17 – Bibl. de Jerusalén) **y quien dijo por boca del profeta: “Lo juro por mi Nombre, pues de mi boca sólo sale la verdad y si hablo, la palabra no se echa atrás:”** (Is 45: 23 – Biblia latinoamericana)⁵.

Entonces, la Palabra del Señor “no se echa atrás”, es decir, es inmutable y por lo tanto lo maldito no puede convertirse en lo bendito. Eso hay que recordar bien. El único que niega la inmutabilidad de la Palabra de Dios o trata de cambiar su sentido, es la Serpiente, o el Dragón bíblico (o *Can*, o el *diablo*), que, a pesar de ser conocido como el *Padre de las Mentiras*, se hace pasar por el *Ángel de la Luz*. Y lo mismo hacen sus asociados. El Apóstol Pablo, llamándoles "*falsos apóstoles, obreros fraudulentos que se disfrazan de apóstoles de Cristo*", añade que “esto no es sorprendente, porque el mismo Satanás se disfraza de ángel de luz. Así que, no es extraño si también sus ministros se disfrazan de ministros de justicia; cuyo fin será conforme a sus obras.!” (2 Cor 11: 13-15)

Significa que el que insiste en lo que la Palabra de Dios pueda cambiar su sentido y significado, es mentiroso e hijo del mentiroso.

Lo dicho es suficiente para que una persona razonable comprenda que el concepto de "*Canaán Celestial*" es un disparate, ya que santifica la pretensión de la maldición de ascender al Cielo y perpetuarse. Por tanto, ¿de qué otra manera, sino "*falsos apóstoles, obreros fraudulentos*", se puede llamar a los creadores y propagandistas de este falso concepto de la "*Canaán Celestial*", que implica el total poder espiritual de *Canaán* maldito sobre la creación que no le pertenece?

Y ¿quién necesita su poder, además de *Can* mismo, que es el *Príncipe de este mundo*, llamado también, como ya he dicho, *diablo*, *Serpiente bíblica* etc.? Después de todo, el concepto de *la Canaán Celestial* es una expresión exacta de su deseo loco de ocupar el lugar de *Jafet / Yahvé*, su "hermano" y Padre divino. Es a *Can/Serpiente/Diablo* dijo el Señor por la boca del profeta Isaías: “*Tú que decías en tu corazón: "Subiré al cielo. En lo alto, junto a las estrellas de Dios, levantaré mi trono y en el monte del testimonio me sentaré, en los extremos del norte; sobre las alturas de las nubes subiré y seré semejante al Altísimo".* Pero esto no sucederá, porque en la continuación de sus Palabras el Señor añade: “*Mas tú derribado eres hasta el seol, a lo*

profundo de la fosa.” (Is 14: 13-15) Y lo mismo espera a sus seguidores que lo toman por Dios.

Todo parece estar claro. Sin embargo el concepto de “*Canaán Celestial*” existe. Por lo tanto veamos, en qué se basan los falsos maestros, imponiendo a los creyentes la llamada “*Canaán Celestial*”.

Resulta que se basan en las siguientes (y otras parecidas) palabras del Señor, supuestamente, dichas a Abrahán y a su descendencia espiritual:

“Te daré a ti y a tu descendencia después de ti la tierra en que habitas, toda la tierra de Canaán, en heredad perpetua; y seré el Dios de ellos.” (Gen 17: 8)

Antes de que reaccionemos sobre este fragmento, recordemos nuevamente que las Sagradas Escrituras son libros de inspiración divina, es decir, libros dictados por el Espíritu Santo de Dios, porque se ha dicho: “*Dios es espíritu*” (Jn 4,24), “*cuyo nombre es el Santo*”. (Isaías 57:15)

Partiendo de lo dicho, las palabras presentadas parecen bastante extrañas: las mismas no pueden provenir del Espíritu Santo, porque, según ellas, resulta que Dios promete a sus hijos heredarles la *tierra maldita*, e incluso ser ahí su Dios. Si expliquemos la misma frase como *darles la tierra de Canaán liberada de los cananeos*, incluso en este caso **el nuevo mundo no puede retener el viejo nombre, pues la palabra refleja la esencia del fenómeno - en este caso, del mundo.**

Para asegurarnos de que estamos ante una falsificación, veremos otro fragmento, relacionado ya con el Éxodo egipcio, en el que supuestamente el Señor dice a Sus hijos, los israelitas:

“Yo soy Jehová, vuestro Dios, que os saqué de la tierra de Egipto para daros la tierra de Canaán y para ser vuestro Dios.” (Lev 25: 38)

Y ¿Qué es lo que se resulta de lo dicho? Acaso ¿saca el Señor a Sus hijos de un país de *Can* para llevarlos a otro país del mismo *Can* y además para ser allí su Dios, como si su residencia tuviera en *Canaán*? – Un absurdo total, pues, tanto *Egipto* como *Canaán* son creaciones de *Can* (Gén 10: 6), el rival del Señor *Jafet/Yahve/Jehova*. El Señor no pudo decir tal cosa, porque, si *Egipto* y *Canaán* se refieren al mismo *Can* y a su mundo, ¿cuál sería, entonces, el sentido del Éxodo?

No tendría sentido, lo que indica, que la frase contiene una falsificación, debida a la ignorancia tanto de la esencia de los hijos de Noé como del hecho de que el Éxodo en el texto sagrado no implica un paso sin sentido de un país terrenal al otro, sino se refiere **a la salida de la influencia de Can y entrada en la de Dios Jafet/Yahvé,**⁶ es decir, **se refiere al cambio de los mundos, más precisamente, al paso del mundo material, sujeto al espíritu impuro,**

o a Can, hacia el mundo espiritual sujeto al Espíritu Santo de Dios, o a Jafet/Yahve. Más aun, el mundo material no puede coexistir con el mundo espiritual, igual que, como dijo Sarah, no puede Ismael, el hijo de Agar, coexistir con Isaac, su hijo (Gen 21: 10), porque uno representa el “siglo” de los tiempos y el otro, la eternidad (Gal 4: 22-26) (como también Esaú (*Edom*) y Jacob).

Así que el objetivo de esta falsificación es reemplazar la Jerusalén Celestial (o Edén) por la “Canaán Celestial” (o Edom), ⁷ su reflejo alterado, es decir, engañando al hombre, presentar el mal como el bien, lo maldito como lo bendito.

Por lo tanto es obvio que en los fragmentos citados en lugar de las palabras “para daros la tierra de Canaán”, debería haber sido mencionada la tierra del otro mundo, opuesto, es decir, la tierra *jafética-aria*, referida al Espíritu Santo de Dios (*Jafet / Yahvé*) revelado, que se llama también la tierra *Caldea*, o *Aramea*, porque son precisamente *caldeos (arameos)*, con los que se vincula el origen de los hijos de Dios, llamados también israelitas. (Judit 5: 1-6) Eso quiere decir que, al sacar a Sus hijos de Egipto, el Señor, en efecto, tiene como finalidad devolverlos a donde fueron “sembrados” y de donde fueron expulsados a causa de su caída. Más detalladamente sobre la tierra Caldea, calumniada por los intérpretes bíblicos, traductores y eclesiásticos, que la presentan como una tierra pagana, babilónica y de condenación, y quienes para confirmar sus falsedades hasta alteraron el texto sagrado, he escrito en el capítulo “*Ur de los caldeos, país arameo. Abrahán* ” de mi libro “*Armenia bíblica – tierra incógnita*”, e incluso antes (parcialmente), en el capítulo correspondiente de mi obra “*Los seis días de la creación y el Día Séptimo*”. Partiendo de lo dicho aquí, esta cita debería tener el siguiente contenido: “Yo soy Jehová, vuestro Dios, que os saqué de la tierra de Egipto para daros (o devolverlos a) la tierra Caldea (Aramea) y para ser vuestro Dios.” - Esto significa que toda la tierra, que antes estaba bajo el dominio de *Can* mentiroso y asesino junto con sus hijos, *cananeos*, y por lo que se llamaba *Canaán*, pasará bajo el dominio del Señor *Jafet/Yahvé* y de sus hijos santos, se transformará, es decir, se liberará de la maldición de la mortalidad y se llamará *Caldea* (lo mismo que *Judea*, o *Israel*). ⁸

Sin embargo para entender mejor el asunto, primero, **hay que reflexionar acerca de dónde, a dónde y por qué iba Abrahán, y luego, de dónde, a dónde y por qué iba Moisés.**

Como lo mostré en mi obra mencionada arriba, **Abram**, contrariamente a las ideas establecidas, iba *del monte de Dios, del altísimo Edén caldeo-arameo, a Canaán, al mundo bajo*, adonde, después de la caída de Adán resultaron “caídos” desde las alturas también sus descendientes y donde vivían y viven a

partir de ese tiempo mezclados con los hijos de *Can*, es decir, con los *cananeos*. Diciendo de otra manera, Abram descendió *del eterno mundo arameo-caldeo al mundo temporal cananeo*, o alegóricamente, del "norte" al "sur", o de Edén a la tierra. Y lo hizo con la misión del pastor Divino que teniendo en sus entrañas la Palabra encarnada (el *Pan espiritual*) de *Jafet/Yahvé*, su Padre Celestial, la llevaba a los hijos perdidos del Creador (a sus numerosos rebaños) y la que, además de otras cosas,⁹ consistía en el legado de casarse solo con las *arameas*, es decir, con las mujeres *Jaféticas* y en ningún caso con las *cananeas* que se distinguen de las primeras por su espíritu impuro, y hacerlo, para poner fin al error de Adán.

Moisés, por el contrario, ya levantaba a este “rebaño” de los descendientes espirituales de Abrahán (a los israelitas) desde *la tierra baja de Canaán hasta el monte de Dios*, que es *el monte de Edén*, o hasta *el Oriente sagrado*, hasta su patria, aquel lugar, de donde proviene la esencia espiritual de todos los profetas y apóstoles que llevan en si mismos el espíritu de Dios *Jafet/Yahvé*. (4 Esdras 1: 38-40)¹⁰.

Entonces, la tierra de Canaán en la Sagrada Escritura no es un país de la tierra, como comúnmente se cree, sino es toda la tierra de los mortales bajo el gobierno de Can, el Príncipe de este mundo, - la tierra que, según Job, está “entregada en manos de los impíos” (Job 9: 24) o, según el apóstol Juan, es “el mundo entero” (que yace) “bajo el maligno” (1 Jn 5: 19), y por eso está sujeto a maldición de la temporalidad, o de la muerte.

En cuanto al propósito del Señor *Jafet/Yahvé*, es, efectivamente, el retorno de Sus hijos a Su seno, a Su mundo eterno, lo que perfectamente muestra el siguiente fragmento del Éxodo egipcio, afín a la lógica de las Sagradas Escrituras:

“Condujiste en tu misericordia a este pueblo que redimiste. Lo llevaste con tu poder a tu santa morada. Lo oirán los pueblos y temblarán. El dolor se apoderará de la tierra de los filisteos. Entonces los caudillos de Edom se turbarán, a los valientes de Moab los asaltará temblor, se acobardarán todos los habitantes de Canaán. ¡Que caiga sobre ellos temblor y espanto! Ante la grandeza de tu brazo enmudezcan como una piedra, hasta que haya pasado tu pueblo, oh Jehová, hasta que haya pasado este pueblo que tú rescataste. Tú los introducirás y los plantarás en el monte de tu heredad, en el lugar donde has preparado, oh Jehová, tu morada, en el santuario que tus manos, oh Jehová, han afirmado. ¡Jehová reinará eternamente y para siempre!” (Ex 15: 13-18)

Estas palabras una vez más afirman lo que el Señor devuelve a Sus hijos pródigos a Su seno, a *Edén*, pues ¿dónde creó el Señor Su *morada*, si no en *Edén*, vinculado con las fuentes de los ríos Éufrates y Tigris que se encuentran

en la meseta de Ararat que es el monte de Dios? ¿Dónde, si no en *Edén*, está el santuario que (Él) hizo con sus propias manos? ¿Adónde, si no a la casa del Padre, devuelve Él a sus *hijos pródigos*, antaño expulsados de allí, para que, de haber pasado las pruebas, aprendan a distinguir el bien del mal y, al adquirir sabiduría, vuelvan a casa de su Padre? - Y después de todo: donde estuvo el comienzo de la creación, ahí estará también su fin manifestándose por el cumplimiento triunfante de la meta de la creación. Además, este lugar, según el Libro del Éxodo, está ubicado en los límites de *la tierra de Canaán*, pues se ha dicho: *“Así comieron los hijos de Israel maná durante cuarenta años, hasta que llegaron a tierra habitada; maná comieron hasta que llegaron a los límites de la tierra de Canaán”* (Ex 16: 35), - es decir, se alimentaron con la Palabra de Dios hasta que llegaron, adonde se termina la tierra de *Canaán*, es decir, adonde se termina este mundo temporal y se revela el monte de Dios, o el *Edén elevado*, y no hasta las *tierras “bajas” de Canaan*. A diferencia del *desierto cananeo*, que simboliza el mundo asolado, o mortal, de *Canaán*, donde durante “40 años”, el Señor alimentó a los israelitas con Su Palabra, esta tierra es habitada, es decir, en ella no hay muerte, ya que ahí viven los portadores del Espíritu de *Jafet/ Yahvé* y por lo tanto la misma pertenece al otro mundo, a aquel que aun se protege por *los querubines* y la *“espada encendida que se revuelve por todos lados”* (Gen 3: 24), y por lo que es aun invisible y desconocido para los hijos pródigos de Dios, que olvidaron su patria verdadera que es la patria de su alma eterna y de su espíritu eterno, y no la de su carne temporal.¹¹ Es a ella refiere el apóstol Pablo, cuando dice de los seguidores de Jesús: *“En la fe murieron (...) sin haber recibido lo prometido, sino mirándolo de lejos, creyéndolo y saludándolo, y confesando que eran extranjeros y peregrinos sobre la tierra. Los que esto dicen, claramente dan a entender que buscan una patria, pues si hubieran estado pensando en aquella de donde salieron, ciertamente tenían tiempo de volver. Pero anhelaban una mejor, esto es, celestial; por lo cual Dios no se avergüenza de llamarse Dios de ellos, porque les ha preparado una ciudad.”* (Hebreos 11:13-16) – Y esta ciudad es la *Jerusalén Celestial*, o la de la paz del Padre Celestial.

Así que los autores de las falsificaciones indicadas, al cambiar la tierra *Caldea* (*Aria*, o *Aramea*) por la de *Canaán*, intentaron al mismo tiempo "corregir" todo el texto bíblico para ponerlo en consonancia con su interpretación, o con la falsificación que hicieron. Sin embargo, como ya he dicho, lo hicieron sin darse cuenta en lo que muchos detalles del texto, que ellos no admitieron, ante una mirada atenta exponen sus mentiras.

a) Por ejemplo, la falsedad del concepto de *Canaán* como la tierra prometida se nota en el siguiente fragmento del Libro de Números, que dice:

*“Envía algunos hombres, uno por cada tribu paterna, **para que exploren la tierra de Canaán que voy a dar a los israelitas. Que sean todos principales entre ellos.**»”* (Num 13: 1-2)

Pero preguntémonos: ¿por qué los hijos de Israel, que pelegrinan en la tierra de Canaán desde los tiempos de Abrahán - y, consiguientemente, la conocen muy bien, - deben “explorarla” como una tierra desconocida?

Justamente la ausencia de la lógica en el texto es la que denuncia tanto la presencia de una falsificación insertada en la Palabra de Dios, como también la confusión de sus autores respecto a Dios y su Palabra, y por lo tanto, su adhesión involuntaria (o ¿voluntaria?) al cálculo astuto de la Serpiente bíblica, basado precisamente en esta confusión, por la que se caracteriza el mundo actual.

b) U otro ejemplo. Como resultado de la sustitución y el enroque de conceptos, hechos en el “*mundo de sombra de muerte*” de *Can*., uno de los ríos de Palestina recibió el nombre *Jordán*, que, en realidad, era la definición del río *Éufrates* como el *rio del Juicio* de Dios, cuya fuente separa el mundo material del mundo espiritual, como el ombligo que une y separa al bebe nacido con y de su madre. Por esta razón también al paso por *Jordán* se le dio el significado del paso por el *Éufrates* en sus fuentes. ^{12.} Pero... sin cambio de mundos.

Pues, en los Números leemos: “*Habla a los israelitas y diles: Cuando paséis el Jordán **hacia la tierra de Canaán**,....*” (Num 35: 10-11)

Preguntémonos aquí nuevamente: acaso ¿no iban de Canaán, si desde la época de Abrahán él y su descendencia habitaron en la tierra de Canaán? Según la cita presentada, parece que los israelitas iban de Canaán a Canaán, porque al cruzar el río Jordán, entran en el mismo Canaán que significa maldición y que, sin embargo, ahora, no se sabe, por qué, se llama la Tierra Prometida.

Creo que debe estar claro para todos, que aquí tenemos un pensamiento alterado, puramente humano y procedente de intereses privados de aquellos que no comprendieron la esencia de la Palabra de Dios o deliberadamente reorientaron el paso al mundo de Dios desde el río *Éufrates* hacia el río *Jordán*, su imagen alterada. Y lo hicieron con el fin de una vez más engañar al hombre, presentándolo como paso del mundo material al... mismo mundo material.

c) Cabe señalar también que lo mismo se evidencia por el arreglo de esta, supuestamente, “nueva” o “prometida” tierra (aunque con el nombre viejo), el

que se lleva a cabo, según las ideas viejas, como si al pasar el *Jordán* nada hubiera cambiado.

"Las ciudades que daréis a los levitas", leemos en el mismo libro de Números, *"serán las seis de asilo, que cederéis para que se pueda refugiar en ellas el homicida..."* (Num 35: 6)

Pero si estamos hablando del mundo prometido del Señor de los ejércitos / Jafet / Yahve, en el ya no podrán existir asesinos (cuya presencia es propia solo para el mundo de Can, es decir, para el de Caín/Canaán), por lo que tampoco habrá necesidad de ciudades de refugio para ellos, y tanto mas que, refiriéndose a este tiempo, el Señor dice por la boca del profeta Isaías, que "No harán mal ni dañarán en todo mi santo monte, porque la tierra será llena del conocimiento de Jehová, como las aguas cubren el mar." (Is 11: 9)

Entonces, este fragmento del libro de Números también es ilógico, lo que revela una intervención mas en el texto sagrado, hecha por aquellos, cuya fin es tergiversar y profanarlo.

d) Igual o doblemente ilógico es el hecho de que estas ciudades deben estar situadas a ambos lados del Jordán, es decir, en ambos mundos que, según el Señor, no pueden coexistir.

"De las ciudades que les cedáis", seguimos leyendo en el mismo libro de Números, *"seis ciudades serán de asilo: tres ciudades les cederéis al otro lado del Jordán y tres ciudades en el país de Canaán; serán ciudades de asilo."* (Num 35: 13-14)

El fragmento presentado, como vemos, borra completamente la diferencia entre los dos mundos, según las Sagradas Escrituras, mutuamente excluyentes y, así, anula el significado del "paso por el rio Jordán", porque tales ciudades no encajan con el concepto de un mundo libre de todo mal, en el que estará reinando la santidad y se glorificará el Señor Santo. Estas reglas son más bien parecidas a las reglas de la administración civil o política, propia del mundo, del que el Señor saca a sus hijos, es decir, para el mundo de Canaán que incluye Egipto, Babilonia, Sodoma, Edom bíblicos, etc., y que, como ya he dicho, representa la "tierra" del exilio de Adán, sumergida en la maldición de la temporalidad, o mortalidad, y no aquella en la que el Señor los introduce realmente.

e) No obstante, la ausencia de la lógica en los autores de las falsificaciones llega a su apogeo en el siguiente mensaje:

"En aquel tiempo habrá cinco ciudades en la tierra de Egipto que hablen la lengua de Canaán y que juren por Jehová de los ejércitos; una será llamada la ciudad de Herez." (Is 19: 18)

No es difícil entender que la lengua de *Canaán*, siendo, según la lógica bíblica, la lengua de *mentira* y *maldición*, ya por su definición, no puede ser ni convertirse en la lengua del *Santo Señor de los Ejércitos/Jafet/Yahvé*, y de su ciudad bendita. Para la última, existe otra palabra, que en su esencia significa *bendición*. Y esa palabra es *Jafética/Aria*. Así que los que *juran por el Señor Jehová de los Ejércitos*, no pueden ni vivir en *Egipto de Canaán*, ni hablar la lengua de *Can (Canaán)*, su rival, porque la lengua del *Señor de los Ejércitos* es la lengua de *Jafet*, es decir, la lengua *aria-araméa, o caldea* de Edén, o de la Verdad. ^{13.}

Entonces, aquí también vemos la sustitución explícita del concepto *caldeo* por el *cananeo*.

f) Lo que el concepto de “*Canaán Celestial*” es un concepto absurdo y no tiene que ver con la Palabra de Dios, evidencia también el siguiente fragmento, del que se ve, que el que lucha contra el *Canaán*, es el *Cielo* mismo al que él pretende. Así, en el Libro de los Jueces leemos:

"Vinieron reyes y pelearon;”, leemos en el Libro de los Jueces, “los reyes de Canaán pelearon entonces en Taanac, junto a las aguas de Meguido, mas no obtuvieron ganancia alguna de dinero. Desde los cielos pelearon las estrellas, desde sus órbitas pelearon contra Sísara.”(Jue 5: 19-20)

No cabe duda que aquí no se trata de la lucha de diferentes países terrenales, sino se trata de la lucha de dos mundos completamente diferentes, a saber: del mundo Celestial contra el mundo terrenal, o del mundo espiritual eterno contra el mundo material temporal. Es decir, se trata de la guerra entre Jafet y Can (el padre de *Caín/Canaán*), quien pretende ocupar el lugar del Creador de la Vida con un loco deseo de destruir a Aquel, Quien es la Vida Misma. Entonces a la luz del fragmento citado también se queda claro que *Canaán* no puede ser *Celestial*, porque, además, no puede guerrear contra sí mismo.

Todos estos (y otros) ejemplos de los textos sagrados, donde se manifiesta la falta de lógica, denuncian la intervención humana en ellos y su falsificación, porque la Razón Suprema que yace en la Palabra de Dios, no puede ser ilógica.

Es interesante, que de la presencia de falsedades en los textos sagrados habla también el Señor Mismo, por ejemplo, cuando dice por boca de los profetas:

“(…) no hablé yo con vuestros padres, ni nada les mandé acerca de holocaustos y de víctimas el día que los saqué de la tierra de Egipto.” (Jer 7: 22) o *“Le escribí las grandezas de mi Ley, y fueron tenidas por cosa extraña. En los sacrificios de mis ofrendas sacrificaron carne y comieron; Jehová no los quiso aceptar. Ahora se acordará él de su iniquidad, castigará*

su pecado y tendrán que volver a Egipto” (Os 8: 12-13),- es decir, no entrarán al Reino de Dios, pues actúan contrariamente a la Palabra de Dios y, según sus deseos.

A pesar de que ambos casos se refieren a los sacrificios y al hecho abominable para Dios del comer carne,¹⁴ la negación misma por parte del Señor de las palabras y de los mandamientos que se le atribuyen, ya atestigua el hecho de la existencia de falsificaciones aun desde los tiempos remotos.

A las falsificaciones refiere también Jesucristo, cuando, según el Evangelio de Felipe, dice, atribuyéndolas a los “arcontes”, es decir, a los portadores del espíritu de *Can*, o de la *Serpiente bíblica*, a quien pertenece este mundo, que ellos “*quisieron engañar al hombre, viendo que éste tenía parentesco con los verdaderamente buenos: quitaron el nombre a los que son buenos y se lo dieron a los que no son buenos con el fin de engañarle a través de los nombres y vincularle a los que no son buenos. Luego —en el caso de que quieran hacerles un favor— harán que se separen de los que no son buenos y los integran entre los que son buenos, que ellos (ya) conocían. Pues ellos pretendían raptar al que es libre y hacerlo su esclavo para siempre.*” (Evang de Felipe 13)¹⁵.

Estas palabras de Jesús, de hecho, explican también la razón subyacente de la declaración a *Canaán* (es decir, al *malo*) como *la tierra prometida* (es decir, como la *buena*) y la razón de relacionarla con un país terrenal, lo que cambia el concepto del mundo por el de un país dominante que sustituye al Señor.

Al habito de falsificaciones de los textos sagrados alude también la siguiente advertencia del apóstol Juan en el libro del Apocalipsis, donde dice respecto a los mensajes del mismo: “*Si alguno añade a estas cosas, Dios traerá sobre él las plagas que están escritas en este libro. Y si alguno quita de las palabras del libro de esta profecía, Dios quitará su parte del libro de la vida y de la santa ciudad y de las cosas que están escritas en este libro.*”. (Apocalipsis 22:18-19)

Sin prestar atención a todo esto, muchos de los intérpretes de la Biblia siguen presentando a *Canaán* como *la tierra prometida*. Y aunque el significado de la palabra *Canaán* ellos definen correctamente como “tierra baja”, los mismos le dan absurdamente un sentido montañoso y elevado.

Para toda persona razonable, es bastante obvio que *Israel bíblico* es un “país” “*montañoso*” y, además, se indica como tal, por ejemplo, en el libro de Judit 5: 1-6, 3). Y por lo tanto la *tierra de Canaán* como “*tierra baja*” ya por su definición no puede ser “*montañosa*”, es decir, no puede pertenecer a *Israel*, porque este último, igual que todo elevado o montañoso, se refiere al monte de Dios, al mundo *ario-arameo* de *Jafet/Yahvé*, que se opone al mundo

“bajo”, como el Cielo bendito se opone a la tierra sometida a maldición. Y eso hay que entender tanto literalmente como moralmente.

En grados diferentes, explícitamente o silenciosamente, pero el concepto de *Canaán Celestial* se acepta por todas las Iglesias cristianas o por lo menos no se niega oficialmente por ninguna. Como ejemplo, citaré a *Nikifor*, el archimandrita ortodoxo ruso, quien en su “*Enciclopedia bíblica*” así presenta a Canaán:

“A veces en sentido alegórico Canaán (Canaán celestial) se vincula con el estado después de la muerte, que se compara con el cruzar el Jordán, pero esto es completamente erróneo, porque Canaán hay que conquistar. Él es el símbolo del destino espiritual de cada creyente aquí en la tierra”. ¹⁶

Como se puede ver, el cree completamente erróneo el hecho de comparar a la *Canaán Celestial* con el estado del hombre después de la muerte, ya que la *Canaán Celestial* debe ser conquistada aun durante la vida del hombre en la tierra, pues lo considera el “símbolo del destino espiritual de cada creyente aquí en la tierra”, es decir, le atribuye el significado que tiene en la Sagrada Escritura la *Jerusalén Celestial*, pero la llama *Canaán Celestial*. Al mismo tiempo, no es consciente de lo que el destino espiritual de cada creyente esta vinculando con la *maldición* que, además, debe ser conquistada.

El autor, plenamente confundido, al parecer, recordó aquí las palabras de Jesús, Quien dijo sobre el Reino de los Cielos que “*Desde los días de Juan el Bautista hasta ahora, el reino de los cielos ha venido avanzando contra viento y marea, y los que se esfuerzan logran aferrarse a él*” (Mt 11: 12 – Biblia online La Palabra de Dios), ¹⁷ y al mezclar los conceptos, atribuyó el reino de Dios a *Canaán Celestial*. Y ni siquiera admitió que al hablar, en el lugar correspondiente, de la *Jerusalén Celestial*, contradijo a sí mismo.

En cuanto a la Iglesia católica, ella, parece, evita hablar del concepto de la “*Canaán Celestial*”, concentrándose más sobre la búsqueda sin sentido de las huellas históricas (no espirituales) de *Canaán*. Mientras tanto muchas Iglesias protestantes ven el final glorioso de su camino justamente en la *Canaán Celestial*. Confundiendo el concepto *Jafético* con el *camítico* y revelando así su desorientación en la Palabra de Dios, ellas absurdamente ven en Jesús, - que es la encarnación de *Jafet/Yahve*, - al Conductor hacia... la *Canaán Celestial*. ¹⁸

Es obvio que tanto el enroque como la sustitución de conceptos son obra de los hombres, que consideran las sagradas escrituras literalmente, mientras que los conceptos espirituales y el lenguaje espiritual se quedan ajenos para ellos e inaccesibles. Interfiriendo con desparpajo en la Palabra de Dios y distorsionándola, ellos, de hecho, enredan a los hombres con mentiras. Por lo tanto, para no sucumbir a los engaños y artimañas del demonio, que sólo

quiere perpetuar nuestra caída y destruir finalmente nuestras almas, es muy importante que los sacerdotes pasen toda la Palabra de Dios a través del prisma de la razón que se nos ha dada y, lo que es más importante, del prisma del Espíritu Santo, es decir, del prisma de la perfección, pues el hecho de subir a *Canaán* al Cielo, además de atestiguar el error completo e ignorancia de la Palabra de Dios de los sacerdotes cristianos que predicán la "*Canaán Celestial*", también deja al rebaño cristiano engañado por ellos, bajo el poder de *Canaán*, el enemigo de Dios, llevándolo así a la perdición, porque la "*Canaán Celestial*" equivale al *engaño* monstruoso de la Serpiente, que en los primeros tiempos de la creación provocó la expulsión de Adán de la Casa de su Padre Celestial, y el que aún hoy, al final de los tiempos, busca impedir al hombre volver a su morada inicial.

Nos queda solo sorprendernos con la irreflexión, con la que los sacerdotes siguen a los cuentos de las “autoridades” terrenales, mientras que la Palabra del Señor se queda descuidada por ellos y privada del estudio profundo integral basado en la comparación de sus textos sagrados.

Por eso, para concluir, quiero dirigirme a los padres de las Iglesias cristianas, recordándoles que se acerca la hora en la que tendrán que presentarse ante el Señor, el eterno *Jafet/Yahvé* en la persona de Jesucristo y responder por la negligencia respecto a la Palabra de Dios y, como su resultado, la confusión al Señor con el maldito *Canaán*, a quien adoraron en las personas de los varios representantes de su espíritu (por ejemplo, sirviendo a la Babilonia impía, llamaron a su príncipe, “*Baal mío*” (Os 2: 18 Biblia de Jerusalén) lo que equivale al declarar *Celestial* a *Canaán* maldito) Y ¿no les diría entonces, igual que a sus rebaños descarriados? “*Os digo que no sé de dónde sois; apartaos de mí todos vosotros, hacedores de maldad*”. (Lc 13: 27)

-
1. “Melquisedek Мелхиседек Մելիսեդեկ”. Obra trilingüe (en español, ruso y armenio) B.A. 2022, Ed.el. “Credo”
 2. Acerca de lo que la palabra *Ario* procede del concepto del *Padre Celestial* véanse en el capítulo “*Hayr (Padre) - como la base del concepto “ario” y de los vinculados con el topónimos y nombres étnicos de la meseta de Ararat/Armenia*” de mi libro “*Armenia bíblica – tierra incógnita*” B-A 2021, Ed.el. “Credo”
 3. La igualdad tanto bíblica como lingüística de los nombres *Jafet* y *Yahve*, o *Jehová* he mostrado en muchas de mis obras, por ejemplo, en

el capítulo “*Enigma de los hijos de Noé*” de mi obra “*Los seis días de la creación y el Día Séptimo*”, publicada en Buenos Aires en 2013, o en “*La llave bíblica del problema de Dios Hombre y de la tierra de Dios, o una vez mas sobre la profecía de Noé*”, B.A. 2015, Ed. el “Credo”. Aquí al indicar dos derivaciones lingüísticas de este nombre quiero destacar que Jafet y Yahvé , a los que los teólogos bíblicos consideran como distintas personas, en realidad, representan distintos sones de un solo nombre que significa “eterno” y se refiere al Espíritu Santo de Dios.

4. Para formar una idea más clara de la Inteligencia Suprema, véanse, por ejemplo, mi libro “”¿Cómo es Dios bíblico y como es su creación? Dos árboles del paraíso”, publicado en Buenos-Aires en el Editorial electrónica “Credo” en 2019.
5. Últimamente suelo usar la traducción bíblica de Reina Valera del 1995. Pero, ya que cada nueva traducción se debe a las inexactitudes encontradas en las traducciones anteriores (que siempre se hacen, según el entendimiento del traductor), a menudo tengo que buscar la traducción (del uno u otro fragmento) más afín a la lógica general de la Palabra de Dios. Para este fragmento en cuestión elegí la Biblia latinoamericana, porque es la única que generaliza el sentido del verbo “salir” usando su forma “sale”, y así destaca que de la boca del Señor siempre sale solo la verdad inmutable, es decir, lo dicho no se refiere solo al caso mencionado, como se puede concluir de otras traducciones.
6. Véase, por ejemplo, el Prólogo de mi artículo “Melquisedec”.
7. Con respecto a Edom, veanse el capítulo “*Distintos relatos sobre el nombramiento de Jacob como Israel en los capítulos 32 y 35 del Génesis*” de mi libro trilingüe “*Estándares dobles en la Biblia y en los apócrifos bíblicos. ¿Quién los introdujo en el texto sagrado?*”
8. Como he escrito en el capítulo “*Ur de los caldeos, país arameo. Abrahán*” de mi libro “*Armenia Bíblica - tierra incógnita*”, la palabra “Caldeo” apunta al Juicio de Dios, lo que, además del análisis textual lógico, muestra también su análisis lingüístico. Desde este punto de vista vemos, que la dicha palabra consta de dos raíces: “Cal” y “deo”. Lo que se refiere a la primera raíz “Cal”, es una derivación lingüística de la raíz “Ar” del “Ario”, o *Padre Celestial – espíritu*, que tiene también otras derivaciones, - tales, como “Al” árabe, “El” hebreo, etc., En cuanto al primer sonido “C” es una de las derivaciones del sonido

“h” que se alterna también con los sonidos “j”, “ge”. De todo esto véanse en mi libro *“Ararat enigmático”*.

Con respecto a la segunda raíz “deo”, podemos decir, que existen muchas evidencias (incluso bíblicas) de que en los idiomas antiguos esta significaba “juicio”. Por ejemplo, en los libros de Enoc, como he mostrado en varios de mis escritos, el nombre de la cumbre del monte, sobre la cual descendieron los ángeles caídos de Dios, en diferentes traducciones se presenta como *Ardis*, o *Ardaf*, o *Ardath*. El sentido de este nombre se manifiesta claramente en el idioma armenio como *Ardat* que significa “Juicio de Dios”. En arameo la misma raíz aparece en las derivaciones “da” o “di”, que forman el fondo de las palabras que significan “ley”, “justicia”, como, por ejemplo, “Dina” - “ley religiosa”. En la derivación “dan”, la encontramos en el nombre del uno de los hijos de Jacob, nacido de Bilha, la sierva de Raquel que explica el nombre como el juicio de Dios diciendo “*Me juzgó Dios, pues ha oído mi voz y me ha dado un hijo*”. Por tanto, *llamó su nombre Dan*.” (Génesis 30: 6). La misma raíz “dan” la encontramos también en la palabra *Jordán*, que, igual que *Ardat* armenio, significa *Juicio (dan) de Dios (Jor/Ar)* y que en el principio definía al río *Éufrates* como el Río “*del Juicio de Dios*”. También la vemos en el idioma acadio en su alternación “*dīnu*” con el significado de “veredicto”, “sentencia”, “juicio”, “ley”. La misma raíz está presente asimismo en sumerio, en la derivación “di”, que puede ser tanto sustantivo como verbo. Como sustantivo significa “juicio” y como verbo significa “juzgar”.

Así, la palabra “caldeo” se refiere a los hijos de Dios, quienes junto con el Señor realizaron el Juicio de Dios en su segunda llegada. En cuanto al concepto “**judío**”, **al juzgar por el sentido que le dan las Sagradas Escrituras, es la derivación lingüística de la palabra “caldeo”**. Prestemos atención que la palabra “judío” también consta de dos raíces: “ju” y “dio”. Lo que se refiere a su segunda raíz “dio”, esta coincide con la segunda raíz “deo” de la palabra “caldeo”, es decir, significa “juicio”. En cuanto a su primera raíz “ju”, es la forma apocopada de la raíz *ar/jur*. Entonces ambas palabras apuntan a lo mismo distinguiéndose solo por sus pronunciaciones (evidentemente, pertenecidas a distintas lenguas). Es interesante que en inglés los conceptos “juicio” (*judge*) y “Judea” (*Judea*) se han fusionados, conservando, así, la identidad ancestral de estos conceptos.

9. Respecto a “otras cosas” véanse mi obra “*¿Por qué Dios del Antiguo Testamento se llama a sí Mismo Dios de Abrahán, Dios de Isaac y Dios de Jacob?*” (Observaciones bíblicas), B-A 2017

10. Veanse este libro en la Sagrada Biblia, traducida por el Dr. F.T. Amat y revisada y anotada por el Mons. Dr. Juan Straubinger. Publicación de los Padres del Verbo Divino,, pp. 827-893. Para más detalles respecto a Moisés diríjase al capítulo " *El monte Ararat como el monte de Moisés* " de mi libro "*Armenia bíblica – tierra incógnita*".
11. Para entender mejor el concepto del "Pueblo de Dios" véanse mi artículo: "*Acerca de los conceptos de "pueblos", "arios", "semitas" y "camitas"*", publicado en 2019 en Buenos Aires edit. electr. "Credo"
12. Para más detalles, ver el capítulo "*Armagedón en la tierra del norte, junto al río Éufrates -*" de mi libro "*Armenia Bíblica - tierra incógnita*"
13. Para más detalles, véanse el capítulo " *Ur de los caldeos, país arameo. Abrahán*" de mi libro "*Armenia bíblica –tierra incógnita*", que, además de otras cosas, revela también el error lingüístico respecto a la lengua aramea bíblica. Como se sabe, la misma se considera como lengua *semítica* que es un concepto falso (véanse la nota 11), mientras que, según la Biblia, el *araméo* es lengua *Jafética*. Significa que hay una confusión grande en el concepto arameo y por esa razón la lengua aramea requiere un estudio profundo y precisamente como la lengua jafética del Edén.
14. En un grado u otro toqué este tema más de una vez en casi todos mis trabajos, pero especialmente le dediqué el capítulo "*Mataj*" de mi libro "*Las afecciones de la Iglesia terrenal o pese a la enseñanza de Jesucristo*" (Observaciones bíblicas), publicado en Buenos Aires en 2015 en la editorial electrónica "Credo". También acudí a él en mi librito "*Las raíces bíblicas del vegetarianismo*", publicado en 2012 en la colección de obras "*El misterio de la Santísima Trinidad*" (Bs.As. Ed. el. "Credo"). Además, véanse también el capítulo "*Contradicciones en el texto referido al legado de Noé sobre la alimentación humana, manifestadas en el apócrifo bíblico "El Libro de los Jubileos"*" de mi libro trilingüe "*Estándares dobles en la Biblia y en los apócrifos bíblicos. ¿Quién los introdujo en el texto sagrado?*" (Bs.As. 2022, Ed. el. "Credo"). Al mismo tema planeo dedicar también mi próxima obra "*El ser humano y el mundo animal*".
15. Fuente: *Los Evangelios Apócrifos*, por Aurelio De Santos Otero, [BAC](#)

16. Véanse la “Enciclopedia bíblica del archimandrita Nikifor. Canaan) «Иногда Ханааном (небесным Ханааном) в переносном смысле называют состояние после смерти, которую сравнивают с переходом Иордана, но это совершенно неправильно, ибо **Ханаан нужно завоевывать. Он есть символ духовного удела каждого верующего здесь, на земле** - Библейская энциклопедия архимандрита Никифора, «Ханаан».
17. Aquí he elegido la traducción de la Biblia “La Palabra de Dios”, porque es la única que expresa correctamente el pensamiento de Jesus, mientras que todas otras traducciones tergiversan el sentido del Reino de Dios, diciendo de un modo absurdo que “*los violentos lo conquistan por fuerza*”, cuando se sabe, que los violentos no entrarán en el Reino de Dios y nunca podrán conquistarlo.
18. Por ejemplo, la Iglesia Adventista del Séptimo Día así se define su credo: “*El Israel de Dios, que viaja hacia la Canaán celestial, tiene un Capitán que no necesitó enseñanzas humanas que lo prepararan para su misión de conductor divino; no obstante fue perfeccionado por el sufrimiento*”. Está claro que bajo el Capitán refiere a Jesucristo.: <https://ar.pinterest.com/pin/133841420162554881/>
- O he ahí como se define a sí misma la Iglesia de Dios de la Sociedad Misionera Mundial: “*Hemos sido liberados de este mundo pecador por medio del poder de la Pascua, y ahora estamos recorriendo el camino de la fe justo antes de entrar en la eterna Canaán celestial.*” https://watv.org/es/bible_word/be-conscious/, etc.

Несмотря на то, что о Ханаане я уже достаточно подробно говорила в моей предыдущей статье «*Мелхиседек*», ¹ возникла необходимость вновь обратиться к нему. Причиной, побудившей меня к этому, послужил следующий видеоматериал: <https://www.youtube.com/watch?v=-QEkaENUIAU>, свидетельствующий о том, как глубоко укоренилось в христианском богословии губительное заблуждение, связанное с так называемым «*Небесным Ханааном*». В нём хор певцов какой-то американской армянской церкви поёт песнь «*Возьми нас в Заповедную страну*», в которой воспевают *Небесный Ханаан* как землю *Ханаанскую*, *обещанную землю*, *землю святых*, поющих: «*Свят Ты, вечный Господь*». Причём видеоматериал сопровождается восторженными комментариями людей разных национальностей, преданность которых этому отсутствующему в библейском тексте чисто интерпретативному и буквально навязанному верующим понятию, просто поражает своей бездумностью, ведь, согласно Священному Писанию, Святость Господа воспевается в *Небесном Иерусалиме*, или мире покоя *Ария/Иафета/Яхве*, ² противника *Ханаана*. Какое же отношение имеет к нему проклятый *Ханаан*? Именно проклятый, ведь имя его связано с проклятием. И как проклятое стало благословенным?

Чтобы разобраться в этом, нам придётся вновь обратиться к сыновьям Ноя, которые на самом деле представляют собой три начала творения, установленные Высшим Разумом, Который сказал: «*Я образу свет и творю тьму, делаю мир и произвожу бедствия; Я, Господь, делаю все это.*» (Ис 45: 7) ³

Эти три начала следующие:

- 1) Свет, или Святой Дух Божий как Творец *Иафет/Яхве*, - по словам апостола Павла, «*единый имеющий бессмертие, **Который обитает в неприступном свете**, Которого никто из человеков не видел и видеть не может.*» (1 Тим 6: 16) ;
- 2) душа человеческая (*Сим*), созданная специально в качестве сосуда Божиего, предназначенного для союза (брака) с *Иафетом* ради проявления Господа в человеке.
- 3) Тьма, или *Хам*, нечистый, самостный дух созданной Творцом живой материи, или души всякой твари, которого апостол Павел, имея в виду мир падшего Адама, назвал «*Князем мира сего, господствующим в воздухе, духом, действующим в сынах противления*» (Еф 2: 2),

Таким образом, человек находится между светом и тьмой. Это те же жизнь и смерть, благословение и проклятие, которые Господь предложил ему, сказав:

«*Во свидетели пред вами призываю сегодня небо и землю: жизнь и смерть предложил я тебе, благословение и проклятие. Избери жизнь, дабы жил ты и потомство твое.*» (Вт 30: 19)

Но, как я писала в Прологе моей статьи «*Мелхиседек*», человеку (*Симу*) для приобретения мудрости нужно было столкнуться с результатом нарушения установленной Богом взаимосвязи этих трёх начал, - нарушения, обязанного союзу *Сима* (человека) не с предназначенным ему *Иафетом*, а с *Хамом*, плодом которого и стал *Ханаан*. Союз этот идентичен союзу Адама (в лице Евы) со Змеем, породившему

Каина и его теневое царствие, или мир смертной тени. (Мф 4: 16; Ис 9: 2) – Так, отразив, как в кривом зеркале, созданный Господом мир, *Хам* с безумием умалишённого противопоставил себя Творцу *Иафету/Яхве* и заставил всю тварь восстать против Него.

По библейскому смыслу, а также лингвистически *Ханаан* и *Каин* представляют собой одно и то же понятие. И тот, и другой, были прокляты Богом. О *Каине*, первом убийце, Господь сказал: «ныне проклят ты от земли, которая отверзла уста свои принять кровь брата твоего от руки твоей» (Быт 4: 11). Устами же Ноя Он проклял и *Ханаана*, осквернившего честь Отца, сказав: «проклят Ханаан; раб рабов будет он у братьев своих.» (Быт 9: 25)

Так что библейские рассказы о *Каине* и *Ханаане* – это две разные притчи об одном и том же, - о начале зла. **Идентичные корни и значение обоих имён указывают, что они являются лингвистическими деривациями одного и того же слова. А любое слово, - будь то слово благословения или слово проклятия, - раз произнесённое Богом, становится свершившимся делом и уже не может поменять своего значения или содержания, ибо произнесший их Бог есть Творящее Слово, или Слово, ставшее действием.** - Напомню тем, кто забыл, что об этом свидетельствует, во-первых, вся первая глава Бытия, в которой показывается, как Слово Божие тут же становится действием: «*И сказал Бог: Да будет свет. И стал свет*», - и дальше в таком же духе до конца главы. А во-вторых, об этом прямо говорит апостол Иоанн: «*В начале было Слово, и Слово было у Бога, и Слово было Бог. Оно было в начале у Бога. Все чрез Него начало быть, и без Него ничто не начало быть, что начало быть. В Нем была жизнь, и жизнь была свет человеков. И свет во тьме светит, и тьма не объяла его*». (Ин 1: 1-5)

Ясно, что Слово Божие, ставшее делом, не меняет своего содержания: оно неизменно, как неизменен произнесший его Господь, - согласно апостолу Иакову, «*Отец светов, у Которого нет изменения и ни тени перемены*» (Иак 1: 17) и Который сказал устами пророка: «*Мною клянусь: из уст Моих исходит правда, слово неизменное*». (Ис 45: 23)

Итак, Слово Господа неизменно. А это значит, что проклятое не может стать благословенным. Об этом нужно помнить. Единственный, кто лживо отрицает неизменность Слова Божиего или пытается изменить его суть, - это библейский Змей, названный *Отцом лжи*, но выдающий себя за *Ангела света*. То же самое делают и его сподвижники, - по словам апостола Павла, «*лжеапостолы, лукавые делатели*», которые «*принимают вид Апостолов Христовых. И неудивительно: потому что сам сатана принимает вид Ангела света, а потому не великое дело, если и служители его принимают вид служителей правды; но конец их будет по делам их*». (2 Кор 11: 13-15)

Так что, кто утверждает, что Слово Божие может поменять своё значение и свой смысл, тот Лжец и сын Лжеца.

Сказанного достаточно, чтобы разумный человек понял, что понятие «*Небесный Ханаан*» по сути своей представляет собой нонсенс, - стремление проклятия вознестись на Небо и увековечиться. Поэтому, как же иначе назвать пропагандирующих его, если не лжеапостолами, служителями сатаны, создавшими лжепонятие «*Небесный Ханаан*», которое предполагает полную духовную власть проклятого *Ханаана* над творением, ему не принадлежащим?

Но кому нужна его власть, если не самому *Хаму*, - Князю мира сего, диаволу, или библейскому Змею? **Ведь понятие «Небесный Ханаан» выражает именно его желание подняться на Небо и стать Богом, заняв место божественного «брата» и Отца своего Иафета/Яхве.** Именно к *Хаму* (библейскому Змею или диаволу) относятся слова Господа, переданные нам устами пророка Исайи, о том, как он «говорил в сердце своем: "взойду на небо, выше звезд Божиих вознесу престол мой и сяду на горе в сонме богов, на краю севера; взойду на высоты облачные, буду подобен Всевышнему." Но, как видно из продолжения, этому не бывать, ибо он окажется «низверженным в ад, в глубины преисподней» (Ис 14: 13-15), - а вместе с ним и все его сподвижники.

Всё кажется абсолютно ясным, и тем не менее понятие «Небесный Ханаан» существует. Посмотрим, на чём же основываются лжеучителя, навязывая его верующим.

А основываются они на нижеприведённых и им подобных словах Господа, сказанных Аврааму и его духовным сынам (или, якобы, сказанных): **«и дам тебе и потомкам твоим после тебя землю, по которой ты странствуешь, всю землю Ханаанскую, во владение вечное; и буду им Богом».** (Быт 17: 8)

Прежде чем осмыслить эти слова, снова вспомним, что Священное Писание состоит из боговдохновенных книг, то есть из книг, продиктованных духом, ибо «*Бог есть дух*» (Ин 4: 24), причём Святой, - что также отмечено: «*Святым имя Его*» (Ис 57: 15). В связи с этим приведённые слова выглядят довольно странно: они не могут исходить от Святого Духа Божиего, потому что, согласно им, получается, что Бог обещает сынам Своим дать им во владение *проклятую землю*, да ещё и быть на ней им Богом. Если же фразу «*дать вам землю Ханаанскую*» понимать как землю, очищенную от *хананеев*, то даже в этом случае **новый мир не может сохранять старое название, ибо слово отражает суть явления, - в данном случае суть мира.**

Чтобы убедиться в том, что мы имеем дело с подлогом, обратимся к другому фрагменту, связанному уже с Египетским Исходом, в котором Господь, якобы, говорит сынам Своим, израильтянам: «*Я Господь, Бог ваш, Который вывел вас из земли Египетской, чтобы дать вам землю Ханаанскую, чтоб быть вашим Богом.*» (Лев 25: 38)

Что же получается? Господь выводит Своих сыновей из одной страны Хама в другую страну того же Хама, да ещё и выводит их с тем, чтобы быть там им Богом, как будто проклятый Им *Ханаан* (а не благословенный *Едем*) является созданием Его рук и Его жилищем? – Полный абсурд! О том, что как *Египет*, так и *Ханаан* представляют собой создания *Хама* - противника Господа *Иафета/Яхве*, сообщает нам книга Бытия (гл. 10: 6). Тогда возникает вопрос: если *Египет* и *Ханаан* определяют всё того же *Хама* и его мир, то каков вообще смысл Исхода?

Смысл отсутствует, что и указывает на наличие подлога, обязанного как непониманию сути сыновей Ноя, так и того, что Исход в священном тексте предполагает не бессмысленный переход из одной земной страны в другую, а **выход из-под влияния Хама и вхождение под влияние Бога Иафета/Яхве,**⁴ – иначе говоря, он предполагает смену миров, точнее, переход из мира материального, подчинённого нечистому духу, или *Хаму*, в мир духовный, подчинённый Святому Божию Духу, или *Иафету*. Мир же материальный и мир духовный – это те два

разных мира, которые не могут сосуществовать точно так же, как, по словам Сарры, не может сын Агари Измаил сосуществовать с её сыном Исааком (Быт 21: 10), ибо один из них представляет век времён, а другой – грядущий век вечности (Гал 4: 22-26) (точно так же, как Исав (*Едом*) и Иаков).

Таким образом, подлог этот нацелен на замену *Небесного Иерусалима* (или *Едема*) его искажённым отражением – *Ханааном* (или *Едомом*)⁵ «Небесным», **то есть он нацелен на обман, на придание злу образа добра, проклятому - образа благословенного.** Поэтому в вышеприведённой цитате вместо слов «чтобы дать вам землю *Ханаанскую*, чтоб быть вашим Богом», должна была быть указана земля иного, противоположного мира, то есть *Иафетянско-арийская* земля, относящаяся к Творцу *Иафету/Яхве*, которая иначе называется также землёй *Халдейской*, или *Арамейской*, ибо именно с *халдеями/арамеями* связано происхождение самих сынов Божиих, называемых также израильтянами. (Юд 5: 1-6)

Таким образом, выводя сынов Своих из Египта, Господь, фактически, имеет целью возратить их туда, где они были «засеяны» и откуда были изгнаны вследствие их грехопадения. Подробно о *Халдейской* земле, оклеветанной библейскими и церковными толкователями, переводчиками Библии, представившими её как *землю языческую, вавилонскую*, или как *землю проклятия*, и даже исказившими библейский текст ради утверждения своей лжи, я писала в главе «*Ур Халдейский – земля Арамейская. Авраам*» моей книги «*Армения библейская – страна неведомая*», а также, - частично, - ещё ранее, в соответствующей главе моего труда «*Шесть дней творения и Седьмой день*». Исходя из всего сказанного, данная цитата должна была иметь следующее содержание: ***Я Господь, Бог ваш, Который вывел вас из земли Египетской, чтобы дать вам (точнее, возратить вас в) землю халдейскую (арамейскую), чтобы быть вашим Богом.*** А это означает, что вся земля, которая раньше была под властью лгуна и убийцы *Хама* и его сыновей хананеев, почему и называлась *Ханааном*, перейдёт под власть *Господа Иафета/Яхве* и сынов Божиих, или под власть святых, преобразуется, то есть освободится от проклятия смертности, и будет называться уже *Халдеей* (то же, что *Иудеей*, или *Израилем*).⁶

Для осознания сказанного, надо прежде всего ясно представить, откуда, куда и зачем шёл Аврам, а потом - откуда, куда и зачем шёл Моисей.

Как я показала это в вышеназванном моём труде, **Аврам**, вопреки установившимся представлениям, шёл с горы *Божией*, - *горного арамейско-халдейского Едема*, - в *Ханаан*, - *низменный мир*, куда после грехопадения Адама сыны Божии «упали» с Едемских высот и где с тех пор и жили, смешавшись с сынами *Хама* - *хананеями*. Иначе говоря, он спускался из вечного *арамейско-халдейского мира* в *мир ханаанский, смертный*, или, говоря аллегорически, с «севера» на «юг», или из *Едема* на землю. И спускался он туда с миссией пастыря Божиего, имеющего в недрах своих воплотившееся Слово (хлеб духовный) Отца их *Небесного Иафета/Яхве*, которое он нёс заблудшим сынам Творца (многочисленным стадам Его) и которое, кроме прочего,⁷ состояло из завета не вступать в «брак» с хананейками (во имя исправления роковой ошибки Адама), а заключать его только с представительницами его арамейского рода, то есть с *иафетянками*, или *арийками*, которые отличаются от дочерей *Ханаана* справедливостью своего духа.

Моисей же, наоборот, уже поднимал это «стадо» духовных сынов Авраама (израильтян) из *низменного Ханаана* на *гору Божию*, в *горный Едем*, на их родину, на

тот благословенный райский «Восток», откуда происходили и происходят духом все пророки и апостолы. (3 Езд 1: 38-40) ⁸.

Итак, под землей Ханаанской Священное Писание понимает не отдельную страну на земле, как принято думать, а всю землю, находящуюся под властью Хама, Князя мира сего, то есть отданную «в руки нечестивцев» (Иов 9: 24) и «лежащую во зле» (1 Ин 5: 19), в связи с чем и подверженную проклятию временности и смерти.

О том, что целью Господа *Иафета/Яхве*, и в самом деле, является возвращение сынов Его из этого мира лжи и смертности в лоно Своё, в Свой вечный мир, как нельзя лучше свидетельствует следующий фрагмент Египетского исхода, соответствующий логике Священного Писания:

«Ты ведешь милостью Твоею народ сей, который Ты избавил, - сопровождаешь силою Твоею в жилище святыни Твоей. Услышали народы и трепещут: ужас объял жителей Филистимских; тогда смутились князья Едомовы, трепет объял вождей Моавитских, уныли все жители Ханаана. Да нападет на них страх и ужас; от величия мышцы Твоей да онемеют они, как камень, доколе проходит народ Твой, Господи, доколе проходит сей народ, который Ты приобрел. Введи его и насади его на горе достояния Твоего, на месте, которое Ты соделал жилищем Себе, Господи, во святилище, которое создали руки Твои, Владыка! Господь будет царствовать во веки и в вечность». (Исх 15: 13-18)

Слова эти означают, что Господь возвращает блудных сынов Своих именно в лоно Своё, ведь где Господь создал Себе жилище, как не в Едеме, связанном Им с истоками райских рек Тигра и Евфрата на Араратском нагорье? Где, если не в горнем Едеме находится святилище, которое Он создал Своими руками? Куда, если не в Отчий дом, возвращает Он Своих блудных сыновей, некогда изгнанных Им оттуда, чтобы, пройдя испытания, они научились отличать добро от зла и, приобретши мудрость, вернулись назад? Ведь там, где было начало творения, там будет и его конец, то есть окончательное и триумфальное свершение цели творения. Это место, согласно Книге Исхода, находится у пределов земли Ханаанской, ибо сказано: «Сыны Израилевы ели манну сорок лет, доколе не пришли в землю обитаемую; манну ели они, доколе не пришли к пределам земли Ханаанской». (Исх 16: 35) Это значит, что они ели Слово Божие, или Хлеб небесный, пока не пришли туда, где земля Ханаанская заканчивается, то есть пока не пришли к концу мира сего, а именно: на проявившуюся гору Божию Арарат, к горнему Едему, а не в низменный Ханаан. В отличие от Ханаанской пустыни, символизирующей обезжизненный (в отличие от Едема), или смертный, мир Ханаана, по которому «40 лет» водил Господь израильтян, окормляя их Словом Своим, эта земля обитаема, то есть на ней нет смерти, так как населена она носителями Духа *Иафета/Яхве* и принадлежит иному миру, путь к которому до сих пор защищают херувим и «пламенный меч обращающийся» (Быт 3: 24), почему и земля эта невидима и незнакома пока согрешившим сынам Божиим, забывшим о том, что истинным отечеством их является именно оно, - отечество их души и духа, а не умирающей плоти. ⁹ Его же имел в виду апостол Павел, отмечая, что те, кто «говорили о себе, что они странники и пришельцы на земле (...)показывают, что они ищут отечества. И если бы они в мыслях имели то отечество, из которого вышли, то имели бы время возвратиться; но они стремились к лучшему, то есть к небесному; посему и Бог не стыдится их,

называя Себя их Богом: ибо Он приготовил им город.» (Евр 11: 13-16) – А город этот – *Небесный Иерусалим*, названный так по имени *Отца* Небесного – *Ария* (*Hair-a*). ^{10.}

Итак, совершенно очевидно, что авторы вышеприведённых явных подлогов, состоящих в замене *Халдейской*, (то есть *Арийской*, то же, что *Аrameйской*) земли землёй *Ханаанской*, постарались «исправить» весь библейский текст, желая привести его в соответствие со своим толкованием, или со сделанным ими подлогом. Однако они сделали это, упустив или не заметив многих деталей, которые разоблачают их ложь.

а) Например, кроме уже сказанного, о том, что в понятии *Ханаана* как земли *заповедной* кроется подлог, свидетельствует и следующий фрагмент из Книги Чисел, в котором читаем:

«После сего народ двинулся из Асирофа, и остановился в пустыне Фаран. И сказал Господь Моисею, говоря: пошли от себя людей, чтобы они высмотрели землю Ханаанскую, которую Я даю сынам Израилевым; по одному человеку от колена отцов их пошлите, главных из них. (Чис 13: 1-3)

Но спросим себя: зачем сынам Израиля, со времён Авраама странствующим по земле Ханаанской, - а следовательно, хорошо им знакомой, - «высматривать» её как нечто новое и незнакомое?

Ответа нет, ибо фрагмент алогичен, что в свою очередь свидетельствует как о присутствии подлога в Слове Божиим, так и об отсутствии у авторов его истинного представления о Боге и Его Слове, и посему о невольном (или вольном?) следовании ими хитрому расчёту библейского Змея, построенному именно на незнании Бога, характерном для мира сего.

б) Или вот ещё другой пример. В результате подмены или рокировки понятий, осуществлённых в теневом мире *Хама*, одна из рек Палестины получила название *Иордан*, которое на самом деле изначально было определением «судный» (то же, что *Халдейский*, или *Иудейский*), относящимся к реке *Евфрат*, исток которой является как бы пупком, разделяющим материальный и духовный миры. В соответствии с этим и переходу через *Иордан* было придано значение перехода через *Евфрат* в его истоках. Однако... без смены миров.

«Объяви сынам Израилевым, - читаем мы в Книге Чисел, - и скажи им: когда вы перейдете чрез Иордан в землю Ханаанскую...» (Чис 35: 10)

Но тут опять спросим себя: разве не из Ханаана они идут, если со времён Авраама он и его потомки странствовали по земле Ханаанской? Получается, что они переходят из Ханаана в Ханаан, ведь, перейдя Иордан, они попадают в тот же означающий проклятие Ханаан, который, однако, теперь, непонятно, почему, называют землёй обетованной.

Думаю, что всем должно быть ясно, что здесь замешано чисто человеческое, исходящее из частных интересов мышление тех, кто не постиг сути Слова Божиего или намеренно переориентировал переход в Божий мир с реки Евфрат на её искажённый образ, представленный рекой, названной *Иорданом* по определению реки Евфрат. Целью такой перестановки было в очередной раз обмануть человека, представив этот переход как переход из материального мира в... тот же материальный мир. ^{11.}

в) Примечательно, что о том же свидетельствует и *обустройство* этой, якобы, «новой», или «обетованной», земли со старым, однако, названием, которое

осуществляется, согласно старым представлениям, то есть так, как если бы на ней ничего не изменилось. *«Из городов, которые вы дадите левитам, - читаем мы в Книге Чисел, - [будут] шесть городов для убежища, в которые вы позволите убежать убийце...»* (Чис 35: 6)

Но если речь идёт о заповедном мире Господа Саваофа/Иафета/Яхве, то в Его мире не может быть убийц, наличие которых характерно лишь для мира Хама – то есть для мира Каина/Ханаана, а, следовательно, не может быть и нужды в городах-убежищах для убийц, тем более, что именно относительно этого времени Господь говорит устами пророка Исая: «Не будут делать зла и вреда на всей святой горе Моей, ибо земля будет наполнена ведением Господа, как воды наполняют море.» (Ис 11: 9)

Таким образом, алогичность данного факта также свидетельствует о вмешательстве человека в священный текст и его искажении.

г) Так же или вдвойне алогично то, что помещаются эти города по обе стороны Иордана, то есть в обоих мирах, которые, как оказывается, вопреки Слову Божию, могут сосуществовать.

«Городов же, которые должны вы дать, - читаем мы в той же книге Чисел, - городов для убежища, должно быть у вас шесть: три города дайте по эту сторону Иордана и три города дайте в земле Ханаанской; городами убежищами должны быть они.» (Чис 35: 13-14)

Приведённый фрагмент, как видим, полностью стирает различие между двумя взаимоисключающими, согласно Священному Писанию, мирами, и, таким образом, аннулирует значение перехода через Иордан, ибо такие города никак не вяжутся с понятием мира, свободного от всякого зла, в котором царствует и воспевается святость Господа. Указанные правила, скорее, похожи на правила гражданско-политического управления, характерные для того мира, из которого Господь выводит Своих сынов, то есть для самого Ханаана и его духовных созданий: Египта, Вавилона, Содомы, Едома и пр., символизирующих погружённую в проклятие временности, или смертности, землю изгнания Адама, а не ту, в которую Господь вводит их на самом деле.

д) Однако до своего апогея алогичность авторов подлога доходит, в следующем сообщении:

«В тот день пять городов в земле Египетской будут говорить языком Ханаанским и клясться Господом Саваофом; один назовется городом солнца». (Ис 19: 18)

Нетрудно понять, что по библейской логике язык Ханаанский – это язык обмана и уже по определению своему он никак не может быть или стать языком Святого Господа Саваофа/Иафета/Яхве и благословенного Града Его. Для последнего существует иное слово, по сути своей означающее благословение. И это слово - Иафетянско-/арийский. Так что клянущиеся Господом Саваофом не могут ни жить в Ханаанском Египте, ни говорить языком Хама (Ханаана), ибо язык Саваофа – это язык Иафетянский, то есть Едемский арийско-арамейский, или халдейский язык Правды Божией.»¹² Поэтому и здесь мы имеем дело с явной подменой понятия Халдейский на Ханаанский.

е) Об абсурдности понятия «Небесный Ханаан» и о его чуждости Слову Божию, свидетельствует и следующий фрагмент, из которого видно, что против Ханаана борется само Небо, на которое он претендует. Так, в Книге Судей мы читаем:

«Пришли цари, сразились, тогда сразились цари Ханаанские в Фанаахе у вод Мегиддонских, но не получили нимало серебра. С неба сражались, звезды с путей своих сражались с Сисарою». (Суд 5: 19-20)

Ясно, что речь здесь идёт о борьбе в час Армегеддона не разных земных стран, а о борьбе совершенно разных миров— мира небесного и мира земного - то есть мира духовного, вечного и мира материального, временного. Иначе говоря, речь идёт о войне Иафета с Хамом (отцом Каина/Ханаана), претендующим на место Творца Жизни с безумным желанием окончательно погубить Того, Кто есть Сама Жизнь. Так что и в свете приведённого фрагмента Ханаан не может быть Небесным, ведь не можем же мы утверждать, что он борется с самим собой.

Все эти (и другие) примеры алогичности в священном тексте свидетельствуют о вмешательстве в него человека и о его фальсификации, ибо Высочайший Разум, лежащий в их основе, не может быть алогичен.

Интересно, что о наличии фальсификаций в Слове Божию свидетельствует и Сам Господь, например, когда говорит устами прорков: *«отцам вашим Я не говорил и не давал им заповеди в тот день, в который Я вывел их из земли Египетской, о всесожжении и жертве».* (Иерем 7: 21-22) или *«Написал Я ему важные законы Мои, но они сочтены им как бы чужие В жертвоприношениях Мне они приносят мясо и едят его; Господу неужодны они; ныне Он вспомнит нечестие их и накажет их за грехи их: они возвратятся в Египет»* (Осия 8: 12-13), - то есть они не войдут в Царствие Божие, ибо поступают вопреки Слову Божию, выдавая за него свои желания.

Несмотря на то, что в обоих случаях речь идёт о жертвоприношениях и богопротивном мясоедстве,¹³ уже сам факт отрицания Господом приписываемых Ему слов и заповедей, свидетельствует о том, что фальсификации были, причём с очень давних времён.

О них же, согласно Евангелию от Филиппа, говорил и Иисус Христос, вменяя их «архонтам», то есть властвующим в мире сем носителям духа Хама, или библейского Змея, пожелавшим «обмануть человека, ибо [они] увидели, что он — одного происхождения с воистину хорошими вещами. Они взяли имя хороших (и) дали его дурным, дабы путем имен обмануть его и привязать их к дурным вещам. И после этого, если они делают им милость, они заставляют их отделиться от дурных и помещают их среди хороших, тех, которых они знают. Ибо они желали взять свободного и сделать его своим рабом навеки». (Еванг от Филиппа 13)¹⁴

Эти слова Христа, фактически, объясняют также глубинную причину объявления Ханаана (проклятого) землёй обетованной (благословенной) и отождествления её с отдельной земной страной, в результате чего понятие мира меняется на понятие отдельной страны-доминанта, которая заменяет собой Господа.

О том, что фальсификации были обычным делом, можно сделать вывод и из следующего предупреждения-угрозы апостола Иоанна в книге Откровения, где он говорит, имея в виду все её сообщения: *«если кто приложит что к ним, на того наложит Бог язвы, о которых написано в книге сей; и если кто отнимет что от*

слов книги пророчества сего, у того отнимет Бог участие в книге жизни и в святом граде и в том, что написано в книге сей.» (Отк 22: 18-19)

Не задумываясь над всем этим, толкователи Библии продолжают представлять *Ханаан* как землю обетованную. При этом, хотя значение слова *Ханаан* земные учителя истолковывают верно как «низменную землю», в то же время они самым абсурдным образом придают ей «нагорное», то есть возвышенное, значение.

Для каждого мыслящего человека совершенно очевидно, и к тому же указано, что *библейский Израиль* – *нагорная страна* (см., например, *Юд 5: 1-6, 3*), и поэтому *земля Ханаанская* как «*низменная земля*» уже по определению своему не может быть «*нагорной*», или *Израильской*, ибо последняя, как и всё *нагорное*, относится к *Арийско-Арамейскому* миру *Иафета/Яхве*, или к «*горному*» миру, который противостоит миру «*низменному*», как *благословенное Небо* противостоит подвергшейся проклятию земле. Причём понимать это следует как *бுவевально*, так и с моральной точки зрения.

В разной степени, явно или в молчаливой форме, но *Небесный Ханаан* принимается всеми христианскими Церквями или по крайней мере не отрицается ни одной из них. В качестве примера я приведу слова православного архимандрита Никифора в его «*Библейской энциклопедии*». В ней он следующим образом представляет *Ханаан*:

«Иногда *Ханааном* (небесным *Ханааном*) в переносном смысле называют состояние после смерти, которую сравнивают с переходом *Иордана*, но это совершенно неправильно, ибо **Ханаан нужно завоевывать. Он есть символ духовного удела каждого верующего здесь, на земле.**» (см. *Библейская энциклопедия архимандрита Никифора, «Ханаан»*.) ^{15.}

Как видим, он не согласен с тем, что *Ханаан* связывают с состоянием человека после смерти, так как его надо *завоевывать* ещё при жизни, ибо считает его «*символом духовного удела каждого верующего на земле*», то есть он придаёт ему то значение, которое имеет *Небесный Иерусалим*, однако называет его *Ханааном Небесным*. При этом он не отдаёт себе отчёта в том, что, фактически, *духовным уделом* каждого верующего называет *проклятие*, которое к тому же надо *завоевывать*.

Автор (да простит мне Господь), не ориентируясь совсем в том, о чём говорит, видимо, вспомнил здесь слова Иисуса, который сказал о Царствии Небесном, что оно «*силою берется, и употребляющие усилие восхищают его*», (*Мф 11: 12*) но, смешав понятия, приписал это царствие *Ханаану*. Что ж *Иерусалим Небесный*? В рубрике о последнем он даже не заметил никакого противоречия.

Что касается католической церкви, то она, кажется, не упоминает понятия «*Небесный Ханаан*», сосредотачиваясь полностью на исторических (но не духовных), а, следовательно, бессмысленных, поисках сведений о *Ханаане*. Но вот для многих протестантских церквей «*Небесный Ханаан*» заменяет *Небесный Иерусалим*. Не осознавая несовместимости понятий *иафетянский* и *хамитский* и проявляя, таким образом, свою полную дезориентацию в Слове Божием, они видят во Христе, - фактически, воплощённом *Иафете/Яхве*, - проводника в *Небесный... Ханаан*. ^{16.}

Совершенно очевидно, что как рокировка, так и подмена понятий, сделаны людьми, которые буквально понимают священные тексты, в то время как *духовные понятия* и *духовный язык* остаются им чужды и недоступны. Бесцеремонно вмешиваясь в Слово Божие и искажая его, они, фактически, опутывают человека сетями лжи и толкают его к гибели. Посему чтобы не поддаваться обману и

хитросплетениям диавола, желающего лишь увековечить наше падение и окончательно погубить наши души, очень важно всё Слово Божие проводить через призму данного нам разума и, - главное, - через призму Святого Духа, то есть через призму совершенства, ибо вознесение *Ханаана* на Небеса, кроме того, что свидетельствует о полной заблуждённости и невежественности в Слове Божиим христианских священников, проповедующих «*Небесный Ханаан*», ещё и оставляет обманутую христианскую паству во власти *Ханаана*, противника Божиего, потому что «*Небесный Ханаан*» равнозначен чудовищному обману Змея, послужившему причиной изгнания Адама из Дома Отца его Небесного в первые времена творения, - обману, который и сегодня, в конце времён, стремится не допустить возвращения человека в родную для него обитель.

Остаётся только удивляться тому, как бездумно священники следуют сказкам людей, людьми же признанных «авторитетами», тогда как Словом Божиим, фактически, пренебрегают, не удостоивая его тексты углублённого комплексно-сравнительного изучения.

Поэтому в заключение я хочу обратиться к отцам христианских Церквей, напомнив им, что приближается час, когда им придётся предстать перед Господом, вечным *Иафетом/Яхве* в лице Иисуса Христа и дать ответ за нерадивое отношение к Слову Божию и как следствие этого, за неразличение Господа от проклятого *Ханаана*, которому они поклонялись в лице разных представителей рода *Хамова* (например, в лице *Ваали*, служа, таким образом, богопротивному *Вавилону*: Ос 2: 16, - что равнозначно объявлению *Ханаана* *Небесным*). И не скажет ли Он им тогда, как и пастве их, введённой ими в заблуждение:

«говорю вам: не знаю вас, откуда вы; отойдите от Меня все делатели неправды»? (Лк 13: 27)

-
1. «Melquisedek Мелхиседек Մելքիսեդեկ» Obra trilingüe (en español, ruso y armenio) B.A. 2022 Ed.el. “Credo”
 2. О тождественности Иафета и Яхве см. главу «Загадка сыновей Ноя» в моём труде «Шесть дней творения и Сеи́дъмой День», изд. в 2013 году в эл. ид-ве “Credo”, а также в прочих моих трудах.
 3. . Для более чёткого представления о Нём см. мой труд «Каков библейский Бог и каково Его творение? Два райских древа»- Буэнос-Айрес, электр. изд-во «Credo», 2019 г.¹
 4. . См., например, в Прологе к моей статье «Мелхиседек».
 5. . Относительно Едома см. главу «Разные рассказы о получении Иаковом имени Израиль в 32-ой и 35-ой главах Бытия» моего труда «Двойные стандарты в Библии и околобиблейских апокрифах. Кто внёс их в священный текст?»
 6. Как я писала в главе «Ур Халдейский – земля Арамейская. Авраам» моей книги «Армения библейская – земля неведомая», слово «иудей», судя по тому значению, которое ему придаётся в Священном Писании, является лингвистической деривацией слова «халдей», которое на самом деле и вопреки принятому представлению о нём указывает на сынов *Иафета/Яхве*, кому принадлежит суд Божий над *Хамом* и *Ханааном*. Об этом, кроме

прочего, свидетельствует и его лингвистический анализ, который показывает, что слово это состоит из двух корней: «хал» и «дей». Что касается первого корня «Хал», то он представляет собой лингвистическую деривацию корня «ar» от “Hair” (*Арий*) или *Небесный Отец – дух*, первый звук которого – «х» – является одной из дериваций звука «h» и может выступать также в чередовании со звуками “j”, “g”, “k/c” и пр., а второй – «л» это тот же звук, который мы встречаем в определении Бога в виде арабского «ал», еврейского «ел» и пр., о чём я писала в моей книге «*Загадочный Арарат*».

Относительно же второго корня «дей» можно сказать, что есть множество свидетельств (в том числе и библейских) того, что в древнейших языках он означал «суд». Например, в книгах Еноха, как я показала это во многих моих трудах, название вершины горы, на которую опустились падшие ангелы Божии в разных переводах представлено как *Ардис*, или *Ардаф*, или *Ardath*. Значение этого слова ясно проявляется в армянском языке как «*Ардам*», то есть «*Суд Божий*». В арамейском языке он выступает в деривации «da» или «di» и лежит в основе слов, означающих «закон», «справедливость», таких, например, как *Dina* – «*религиозный закон*». В деривации «dan» мы находим его в имени *Дан* одного из сыновей Иакова, рождённых Валлой, служанкой Рахили, имя которому дала сама Рахиль, сказав: «*судил мне Бог* (...) *Посему нарекла ему имя: Дан*» (Быт 30: 3-6), чем обозначила и значение этого имени как «суда». Тот же корень «дан» мы находим в слове *Иордан*, который, будучи очередной деривацией вышеприведённых слов *Ардис*, или *Ардаф*, или *Ardath*, также означает Божий (*Иор*) Суд (*дан*) и является изначальным определением реки Евфрат как «*Судной реки*». Тот же корень мы находим и в аккадском языке как *dīnu* со значением «вердикт», «приговор», «суд», «закон». В шумерском языке он также присутствует в деривации «di» и может быть как существительным, так и глаголом. Как существительное он означает «суд», а как глагол – «судить». Итак, именно его мы видим также во втором корне слова *иудей*. Что же касается его первого корня «iu»/”ju”, то он представляет собой усечённую форму корня *ар/юр/хал*, который может звучать и как ”ju” (ю, джу). Интересно, что в английском языке понятия *суда* (*judge*) и *Иудеи* (*Judea*) слились, подтверждая исконное единство понятий «суд» и «иудей»..

7. См. мой труд «*Почему старозаветный Бог называет Себя Богом Авраама, Богом Исаака и Богом Иакова*» (Библейские наблюдения), Б.-А. 2017
8. См. в той же книге, в главе «*Гора Моисея – гора Божия Арарат*» или в моей статье «*Мелхиседек*»
9. Для того, чтобы составить более чёткое представление о понятии «Народ Божий», см. мою статью «*О понятиях «народ», «арийцы», «семиты» и «хамиты»*». (Б.-А. 2019, эл. изд. “Credo”)
10. См. главу «*Наур (Отец) как основа понятия «ариец» и связанные с ним топонимы и этнонимы Армянского/Араратского нагорья*» той же книги «*Армения библейская – земля неведомая*».
11. Подробнее см., например, в главе «*Армагеддон «в земле северной при реке Евфрате»*» моей книги «*Армения библейская – земля неведомая*»
12. Подробнее смотри в главе «*Ур Халдейский – земля Арамейская. Авраам*»

моей книги *«Армения библейская – земля неведомая»*, в которой также показано несоответствие библейских арамеев, которые относятся к *Иафетянскому* роду, и земных арамеев, язык которых наука относит по сути к несуществующему понятию семитских языков (См. ссылку 9). Так или иначе, арамейский язык требует глубокого изучения именно с точки зрения его как Иафетянского языка *Едема*.

13. Этой темы я касалась неоднократно, в той или иной степени почти во всех моих трудах, но особо ей я посвятила главу *«Матах»* моей книги *«Болезни земной церкви или вопреки учению иисуса Христа»*, изданной в 2015 году в Буэнос-Айресе в изд. “Credo”, а также мой труд *«Библейские корни вегетарианства»*, изданный в сборнике *«Таинство Пресвятой Троицы»* в 2012 году в Буэнос-Айресе в изд. “Credo”. См. также главу *«Противоречия в Завете Ноя относительно пищи человека, проявленные в околوبيблейском апокрифе «Книга юбилеев»»* моей книги *«Двойные стандарты в Библии и околوبيблейских апокрифах. Кто внёс их в священный текст?»*, изд. в 2022 году в Буэнос-Айресе в изд. “Credo”. Ей же предполагаю посвятить следующий мой труд *«Человек и животный мир»*.
14. Русская апокрифическая студия. Евангелие от Филиппа
http://apokrif.fullweb.ru/nag_hammadi/ev-phil.shtml
15. <https://azbyka.ru/otechnik/Nikifor/biblejskaja-entsiklopedija/> Это же определение Ханаана было скопировано потом В.П. Вихлянцевым в рубрике *«Обетованная земля, Филистимляне, Хананей»* его *Библейского словаря*, составленного в соответствии с общепринятыми в Церквях толкованиями всех его составляющих.
16. Например, Церковь адвентистов седьмого дня, которая следующим образом определяет себя: *“El Israel de Dios, que viaja hacia la Canaán celestial, tiene un Capitán que no necesitó enseñanzas humanas que lo prepararan para su misión de conductor divino; no obstante fue perfeccionado por el sufrimiento.”* - Под капитаном, естественно, имеется в виду Иисус Христос.
<https://ar.pinterest.com/pin/133841420162554881/>
Или вот каков постулат Церкви Бога Всемирного миссионерского общества:
“Hemos sido liberados de este mundo pecador por medio del poder de la Pascua, y ahora estamos recorriendo el camino de la fe justo antes de entrar en la eterna Canaán celestial.” https://watv.org/es/bible_word/be-conscious/

Քանան

Չնայած նրան, որ *Քանանի* մասին արդեն բավականաչափ խոսել էի իմ նախորդ, Մելքիսեդեկին նվիրված հոդվածում ¹, անհրաժեշտություն ծագեց նորից անդրադառնալ նրան: Դրա անմիջական պատճառը դարձավ հետևյալ տեսանյութը. <https://www.youtube.com/watch?v=-QEkaENU1AU>, որտեղ ինչ-որ ամերիկահայ եկեղեցու երգչախումբը հմայված կատարում է «*Տարմեզ խոստացվածդ երկիրը*» երգը, որում փառաբանվում է «*Երկնային Քանանը*» որպես *սրբերի երկիր* և գովերգվում Աստվածը. «*Սուրբ ես դու, Տեր հավիտյալ*»: Տեսանյութն ուղեկցվում է տարբեր ազգերի ներկայացուցիչների խանդավառ մեկնաբանություններով, որոնց նվիրվածությունը այս աստվածաշնչյան տեքստում բացակայող, զուտ մեկնաբանական, հավատացյալներին բառացիորեն պարտադրված հասկացությանը, ուղղակի ապշեցնում է իր անմտությամբ, քանի որ, ըստ Սուրբ գրությունների, Տիրոջ Սրբությունը փառաբանվում է միայն *Երկնային Երուսաղեմում*, որն ներկայացնում է *Հայրական (արիական)* ². *Հաբեթի/Յահվեյի/Եհովայի* ³ խաղաղ աշխարհը: Բայց ի՞նչ կապ ունի նրա հետ անիծված *Քանանը*: Այո, անիծված, քանի որ *Քանանի* անունը կապված է անեծքի հետ: Եվ ինչպե՞ս եղավ, որ անիծվածը դարձավ օրհնված:

Դա պարզելու համար մենք ստիպված ենք կրկին անդրադառնալ Նոյի որդիներին, որոնք իրականում արարչության երեք սկզբունքներ են ներկայացնում, հաստատված Գերագույն Բանականության կողմից, որ ասել է. Ես «*հաստատում եմ լոյսը եւ ստեղծում խաւարը. (...) անում եմ խաղաղութիւնը եւ ստեղծում չարիքը. Ես Տէրս եմ այս բոլորի*» (Ես 45: 7) ⁴.

Այդ երեք սկզբունքները հետևյալներն են.

ա) Լույսը՝ ի դեմս *հավիտյալ Արարչի՝ Հաբեթի/Եհովայի*, որն Աստծո Սուրբ Ոգուն է ներկայացնում: ⁵ Ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում, «*միայն նա անմահութիւն ունի անմատոյց լոյսի մէջ բնակուած. որ մարդկանցից ոչ ոք չ'տեսաւ եւ ոչ էլ կարող է տեսնել*» (Ա Տիմ 6: 16)

բ) հատուկ մարդկային հոգին (*Մեմը*), ստեղծված որպես Աստծո անոթ, որում անտեսանելի Աստվածն պիտի դրսևորվի *Հաբեթի/Եհովայի* ու *Մեմի* միության (կամ «ամուսնության») արդյունքում:

գ) Խավարը ի դեմս *Քամի*, որ Արարչի կողմից ստեղծված կենդանի նյութի (հոգու) անմաքուր, եսամոլ ոգին է, - այն, որին Պողոս առաքյալը, նկատի ունենալով ընկած Ադամի աշխարհը, անվանում է «...*օդում տիրող իշխանի (ոգի), որ այժմ ներգործում է ապստամբող մարդկանց մեջ*»: (Եֆ 2: 2 Էջմ.թ.)

Այսպիսով, մարդը (*Մեմը*) գտնվում է լույսի ու խավարի միջև, որ կյանքի ու մահվան, օրհնության ու անեծքի նույնանիշներն են, Տիրոջ կողմից իրեն առաջարկված. «*Այսօր երկինքն էլ երկիրը վկայ են կանչում ձեզ վերայ, - ասում է Նա մարդուն, - որ կեանքը էլ մահը, օրհնությունը էլ անեծքը ձեր առաջը դրի. Ուրեմն կեանքը ընտրիր որ ապրես դու էլ քո սերունդը*» (Երկր Օրնք 30: 19)

Բայց, ինչպես գրել են իմ «*Մեղքիսեղեկ*» հոդվածի նախաբանում, մարդը (*Մեմը*) իմաստություն ձեռք բերելու համար պիտի դիմակայեր այս երեք Աստծո կողմից հաստատված սկզբունքների հիերարխիայի խախտման արդյունքին, որը պայմանավորվեց նրանով, որ *Մեմը* (մարդը) «ամուսնական» կապ հաստատեց ոչ թե իրեն համար նախատեսված *Հաբեթի* հետ (այսինքն՝ իր հոգու մեջ ընդունեց ոչ թե Աստծո ոգուն), այլ *Քամի*, ինչի հետևանքում ծնվեց *Քանանը*: Այդ անօրինակ միությունը՝ նույնն էր, որ կնքվեց Օձի ու Ադամի (ի դեմս Եվայի) միջև և որից ծնվեց *Կայենը* ու, հետևաբար, նաև նրա *մահվան ստվերի* կամ *խավարի երկիրը* (Մտ 4:16; Ես 9:2), որ ծուռ հայելու պես, արտացոլեց Արարչի *Հաբեթի/Յահվելի/Եհովայի* աշխարհը, հակադրվելով վերջինին: Դա, փաստորեն, Արարչի դեմ ըմբոստացած *արարածի* աշխարհն է գլխավորված *Օձով/Քամով*: Այդ ըմբոստացած աշխարհում, իմիջայլոց, մենք ապրում ենք մինչ օրս:

Ըստ Աստվածաշնչի տրամաբանության, ինչպես նաև լեզվաբանական առումով, *Քանանն* ու *Կայենը* նույն հասկացությունն են ներկայացնում: Երկուսն էլ անիծված են Աստծո կողմից:

Կայենի՝ առաջին մարդասպանի, մասին, Տերն ասել է. «*Եւ հիմա դու անիծեալ լինիս այն երկրիցը, որ իր բերանը բացաւ եղբորդ արիւնը քո ձեռքից ընդունելու*» (Ծն 4: 11) Նույն ձևով Տերն անիծել է

Հոր պատիվը ոտնահարած *Քանանին*, ասելով Նոյի շրթերով.
«Անեծեալ լինի Քանանը, ծառաների ծառայ լինի նա իր
եղբայրներին:» (Ծն 9: 25)

Կայենի և *Քանանի* աստվածաշնչյան պատմությունները՝
իրականում երկու տարբեր առակներ են նույն նյութին (չարի
սկզբնաղբյուրին) վերաբերող: Դա ապացուցում են նաև երկու
անունների նույնական արմատները, որ ոչ այլ քան են, քան միևնույն
«անեծք» նշանակող բառի լեզվաբանական խոտորումներ, քանզի կ-ք-
յու հնչյունները խոտորվում են: Իսկ ցանկացած բառ, - լինի դա
օրհնության բառ, թե անեծքի, - մեկ անգամ արտասանված Աստծո
կողմից, դառնում է *«բան»*, այսինքն՝ կատարված գործ և այլևս չի
կարող փոխել իր իմաստը կամ բովանդակությունը, քանի որ
Աստված, ով արտասանում է այն, Ինքն *Քանն* է, կամ գործ դարձած
Արարչական Խոսքը: Հիշեցնեմ նրանց, ովքեր մոռացել են, որ դրա
մասին է վկայում նախ Ծննդոց գրքի առաջին գլուխը, որտեղ այդ
հատկությունը արտահայտված է հետևյալ ձևով. «*Եւ Աստուած ասեց,
Լոյս լինի. եւ լոյս եղաւ:*» (Ծն 1: 3), - և այսպես շարունակ մինչև գլխի
վերջը: Բացի դրանից, դա ուղղակիորեն նշում է Հովհաննես
առաքյալը, ասելով. «*Սկզբումն էր Բանը. Եւ Բանն Աստուծոյ մօտ էր.
Եւ Բանն Աստուած էր: Նա սկզբումն Աստուծոյ մօտ էր: Ամեն ինչ
նորանով եղաւ, եւ առանց նորան ոչինչ չ'եղաւ, ինչ որ եղաւ: Նորանով
էր կեանքը, եւ կեանքը մարդկանց լոյսն էր: Եւ լոյսը խաւարումը լոյս է
տալիս. եւ խաւարը չ'իմացաւ նորան:*» (Հովհ 1: 1-5)

Հասկանալի է, որ Աստծո գործ (Բան) դարձած Խոսքը չի փոխում
իր բովանդակությունը. այն անփոփոխ է, ինչպես Ինքը Տերը, ում
Հակոբ առաքյալը «*Լույսերի Հայր*» է անվանում, «*որի մեջ բնաւ
փոփոխում կամ դարձուածքի շուք չ'կայ:*» (Հակ 1: 17) և ով մարգարեի
շրթերով ասել էր. «*Անձովս եմ երդում, որ ինչ էլ դուրս գայ իմ բերանից՝
արդարութիւն է, եւ իմ խօսքերը չեն եղծուելու:*» (Ես 45: 23 – Էջմ.
Թարգ)

Այսպիսով, Արարչի Խոսքն անեղծելի է: Իսկ դա նշանակում է, որ
անիծվածը չի կարող օրհնված դառնալ: Սա պետք է լավ հիշել:
Միակն, ով ժխտում է Արարչի Խոսքի անեղծելիությունը և փոխում
նրա իմաստը՝ դա աստվածաշնչյան Օձն է (նույն *Քամը*), որը, *Սոփ
հայրը* լինելով, հանդգնում է ներկայացնել իրեն որպես *Լույսի*

հրեշտակ: Եվ նույնը անում են նրա գործակալները, - ըստ Պողոս առաքյալի, «սուտ առաքյալները, նենգավոր մշակները», որ «Քրիստոսի առաքելների պէս կերպարանուողներ են: Եւ զարմանալի էլ չէ, - ավելացնում է նա. - Որովհետեւ սատանան ինքն էլ լոյսի հրեշտակի կերպարանքն իրան վերայ է առնում: Ուրեմն մեծ քան չէ որ նորա պաշտօնեաներն էլ կերպարանուին արդարութեան պաշտօնեաների նման. որոնց վերջը իրանց գործերին պէս կ'լինի»: (Բ Կոր 11: 13-15)

Այնպես որ նա, ով պնդում է, որ Աստծո Խոսքը կարող է փոխել իր իմաստն ու նշանակությունը,՝ ստախոս է և ստախոսի որդի:

Ասվածը բավական է, որպեսզի խելամիտ մարդը հասկանա, որ «*Երկնային Քանան*» հասկացությունն իր էությանմբ *անհեթեթություն* է, քանի որ ներկայացնում է անեծքի դրախտ բարձրանալու ցանկությունը: Հետևաբար, եթե ոչ «սուտ առաքյալներ, նենգավոր մշակներ», ինչպե՞ս այլ կերպ անվանել, այդ կեղծ «*Երկնային Քանան*» հասկացության հորինողներին ու տարածողներին, որը ենթադրում է անիծված Քանանի հոգևոր իշխանությունը իրեն չպատկանող արարչության վրա:

Եվ ո՞ւմ է դա պետք, բացի *Քամից* (այս աշխարհի Իշխանից, սատանայից, աստվածաշնչյան Օձից): Ի վերջո, «*Երկնային Քանան*» հասկացությունը ճշտորեն արտահայտում է նրա բացարձակապես խելագար հավակնանքը բարձրանալ երկինք և, զբաղեցնելով իր աստվածային «եղբոր» ու Հոր՝ *Հաբեթի/ Յահվեյի* տեղը, Աստված դառնալ: ⁶ Հենց նրան՝ *Քամին* (*Օձին/Սատանային*) են վերաբերում Տիրոջ հետևյալ խոսքերը, որ փոխանցվել են մեզ Եսայա մարգարեի շրթերով. «*Բայց ինքդ ասել էիր քո սրտումը. Վեր կ'ելնեմ երկինքը, Աստուծոյ աստղերից բարձր կ'դնեմ իմ աթոռը, կ'նստեմ աստուածների ժողովի սարի վերայ հիւսիսի ծայրերումը: Վեր կ'ելնեմ ամպերի բարձրությունների վերայ, Բարձրելոյն կ'նմանունեմ:*» Սակայն նա չի հաջողի, քանի որ հետո մարգարեն ավելացնում է. «*Բայց դու դժոխքն ես իջել, գուբի խորխորատները*» (Ես 14: 13-15), ինչպես նաև կիջնեն այնտեղ բոլոր նրա գործակալները:

Կարծես թե ամեն ինչ պարզ է, բայց այնուամենայնիվ «*Երկնային Քանան*» հասկացությունը գոյություն ունի: Ուստի տեսնենք, թե ինչի՞

վրա են հիմնվում այդ կեղծ ուսուցիչները, հավատացյալներին պարտադրելով այն:

Իսկ հիմնվում են նրանք Տիրոջ հետևյալ և նմանատիպ խոսքերի վրա, որ, իբր թե, ասվել են Աբրահամին և նրա հոգևոր սերնդներին.

«Եւ քեզ եւ քեզանից յետոյ քո սերունդին տուի քո պանդխտութեան երկիրն, այսինքն Քանանի բոլոր երկիրը՝ յաւիտենական ստացուածքի համար. Եւ նորանց Աստուած կ'լինիմ:» (Ծննդոց 17:8)

Այս խոսքերի վրա խորհելուց առաջ հիշենք, որ Սուրբ Գիրքը բաղկացած է աստվածաշունչ գրքերից, այսինքն՝ Աստծո Ոգու կողմից թելադրված գրքերից, քանի որ *«Աստված ոգի է»* (Հովհ. 4.24),⁷ *«(...)որի անունը Սուրբ է»* (Եսայիա 57.15): Այս առումով վերը նշված խոսքերը բավականին տարօրինակ են թվում, քանզի չեն կարող բխել Աստծո Սուրբ Ոգուց, որովհետև, ըստ դրանց, ստացվում է, որ Աստվածն խոստանում է իր որդիներին ժառանգել անիծված երկիր, և նույնիսկ լինել այնտեղ նրանց Աստվածը: Եթե մինչև իսկ *«Քանանի երկիրը տալու համար»* խոսքերը հասկանանք ինչպես *Քանանից մաքրված երկիրը տալու համար*, միևնույնն է, նոր աշխարհի չի կարող պահպանել հին անունը, քանի որ Աստծո բառն արտացոլում է երևույթի (այս դեպքում աշխարհի) էությունը:

Որպեսզի համոզվենք, որ գործ ունենք կեղծիքի հետ, անդրադառնանք մեկ այլ հատվածի՝ արդեն կապված Եգիպտոսի ելքի հետ, որտեղ Տերն իբր ասում է Իր որդիներին՝ իսրայելացիներին. *«Ես եմ Եհովան ձեր Աստուածը, որ ձեզ Եգիպտոսի երկրիցը հանեցի՝ Քանանի երկիրը ձեզ տալու համար, եւ ձեզ Աստուած լինելու համար:»* (Ղևտ 25:38)

Ի՞նչ է ստացվում, ուրեմն: Արդյո՞ք այն, որ Տերն Իր որդիներին հանելով Քամի մի երկրից, տանում է նրանց նույն Քամի մի այլ երկիր, որտեղ և նրանց Աստվածն է լինում, կարծես թե՝ Նրա նստավայրը անիծված Քանանը լինի: - Լիովի՛ն անհեթեթություն: Այն, որ և՛ Եգիպտոսը, և՛ Քանանը Քամից են ծագած, վկայում է Ծննդոցի գիրքը, որտեղ կարդում ենք. *«Քամի որդիքը՝ Քուշ, Մեսոպեմ (Եգիպտոս), Փուդ եւ Քանան»:* (Ծն 10: 6): Ոստի հարց է ծագում. եթե Եգիպտոսն ու Քանանը նույն Քամին են վերաբերում ու նրա աշխարհին, ուրեմն, ո՞րն է Ելքի իմաստը:

Իմաստ չկա: Նշանակում է, որ այստեղ կրկին գործ ունենք կեղծիքի հետ, որը պայմանավորված է ինչպես Նոյի որդիների էության չնկալումով, այնպես էլ նրանով, որ սուրբ տեքստերում Ելքը չի ենթադրում մեկ երկրից մի ուրիշ երկիր անիմաստ անցումը: Այնտեղ խոսքը գնում է *Քամի* ազդեցության տակից դուրս գալու և *Հաբեթի/Եհովայի* ազդեցության տակ մտնելու մասին: ⁸ Այլ կերպ ասած, Ելքի հետ կապված առակներում, խոսքը աշխարհների փոփոխության մասին է, ավելի ճիշտ՝ Քամին ստորադասված նյութական աշխարհից Աստծո (Հաբեթի) Սուրբ Ոգուն ստորադասված հոգևոր աշխարհ անցնելու մասին: Իսկ նյութական և հոգևոր աշխարհները՝ այն երկու տարբեր աշխարհներն են, որ չեն կարող գոյակցել, ինչպես, ըստ Սարայի, Իսմայելը՝ Հագարի որդին, չի կարող գոյակցել իր որդի՝ Իսահակի հետ (Ծննդոց 21:10), քանի որ նրանցից մեկը ներկայացնում է *ժամանակավոր* աշխարհը, իսկ մյուսը՝ *հավերժականը*: (Գաղ. 4:22-26) (ինչպես նաև Եսավն (Եդոմը) ու Հակոբը):

Ուրեմն պարզ է, որ նշված կեղծիքի նպատակը՝ *Երկնային Երուսաղեմը* (կամ *Եդեմը*) փոխարինելն է իր աղավաղված արտացոլումով՝ «*Երկնային*» *Քանանով* (կամ *Եդոմով*), ⁹ այսինքն՝ նրա նպատակը խաբեությունն է. չարին՝ բարու, անիծվածին՝ օրհնվածի կերպարանք տալը :

Ուստի վերոնշյալ «*Քանանի երկիրը ձեզ տալու համար*» բառերի փոխարեն բնագրում պիտի անվանված լիներ այլ, հակառակ աշխարհի երկիր, այսինքն՝ *Հաբեթյան, կամ արամեաքաղդեական, կամ Թորգոմի երկիր*, քանի որ հենց *քաղդեացիների/արամեացիների* հետ է կապված Աստծո որդիների ծագումը, որոնք նաև *խորայելացիներ* են կոչվում : (Տեա, օրինակ, Հուդիթ 5:1-6) Իսկ դա նշանակում է, որ Իր որդիներին Եգիպտոսից դուրս բերելով, Տերը, փաստորեն, նպատակ ունի վերադարձնել նրանց այնտեղ, որտեղ «սերմվել է» նրանց հոգին և որտեղից վտարվել իրենց անկման պատճառով:

Աստվածաշնչի թարգմանիչների, աստվածաբանների և եկեղեցականների կողմից գրադարտված *Քաղդեական* երկրի մասին, որը նրանք ներկայացնում են, որպես հեթանոսական, բաբելոնական նգովքի մի երկիր, և նույնիսկ այդ կեղծիքը հիմնավորելու

նպատակով խեղաթյուրել են Աստվածաշնչի տեքստը, եւ մանրամասնորեն խոսել են իմ ռուսերեն ու իսպաներեն լեզուներով գրված «*Армения библейская – земля неведомая*»/ «*Armenia bíblica – tierra incognita*» գրքի «*Ур Хлдейский – земля Арамейская. Авраам*»/ «*Ur de los caldeos, país arameo. Abrahán*» գլխում, ինչպես նաև (մասամբ) ավելի վաղ, նույն լեզուներով գրված՝ «*Шесть дней творения и Седьмой день*»/ «*Los seis días de la creación y el Día Septimo*» մեծածավալ գործի համապատասխան գլխում: Ելնելով այստեղ ասվածից, ուսումնասիրվող խոսքերը պիտի ունենային հետևյալ բովանդակությունը. **Ես եմ Եհովան ձեր Աստուածը, որ ձեզ Եզդիպտոսի երկրիցը հանեցի՝ Քաղդեացիների երկիրը ձեզ տալու համար, եւ ձեզ Աստուած լինելու համար:**

Սա նշանակում է, որ ամբողջ երկրագունդը, որը նախկինում գտնվում էր ստախոս և չարոզի Քամի ու նրա որդիների՝ քանանացիների, իշխանության տակ և կոչվում էր Քանանի երկիր, կանցնի սուրբ Տիրոջ *Հաբեթի/Յահվեի/Յեհովայի* ու Նրա սուրբ որդիների իշխանության ներքո, կփոխակերպվի, այսինքն՝ կազատվի մահաբեր անեծքից և կկոչվի Քաղդեա (նույնն է *Հուդայական*, ¹⁰ *Հրեական* (*Հայրական*), *կամ Արամեական երկիր*, *կամ Բսրաել*)

Այդ փաստը լավ հասկանալու համար նախ պետք է հստակ պատկերացնել, թե որտեղից, որտեղ և ինչու էր գնում Աբրամը, իսկ հետո՝ որտեղից, որտեղ և ինչու էր գնում Սովսեսը:

Ինչպես դա ցույց են տվել իմ վերոհիշյալ աշխատանքում, **Աբրամը**, ի հակառակ ընդունված գաղափարների, դուրս գալով Աստծո սարից՝ *Եդեմի քաղդեա-արամեական բարձունքներից*, գնաց դեպի Քանան՝ *այն ցածրադիր աշխարհը*, որտեղ Ադամի բարձրունքներից անկումից հետո ապրում էին նրա հետնորդները, խառնված Քամի որդիների՝ քանանացիների հետ: Այսինքն՝ Աբրամը *հավերժական արամյա-քաղդեական աշխարհից* իջավ Քանանի մահկանացու աշխարհ, կամ, այլաբանորեն ասած, «հյուսիսից» «հարավ», կամ Եդեմից երկրի վրա, կամ համապատասխանաբար, լեռնաշխարհից՝ ցածրաշխարհ: Նա իջավ Քանանի աշխարհ Աստծո հովվի առաքելությամբ՝ իր ընդերքում ունենալով Երկնային Հոր՝ *Հաբեթի/Եհովայի* մարմնավորված Խոսքը (հոգվո «*հացը*»), որը բերում էր Արարչի կորած որդիներին և որը, բացի այլ ուխտերից, որոնց մասին խոսել են

իմ այլ գործում,¹¹ արգելում էր իր հոգևոր սերունդներին ամուսնանալ քանանացի կանանց հետ և պարտադրում ամուսնանալ միայն իր սուրբ *արամեական* ոգու ցեղի ներկայացուցչուհիների հետ, այսինքն՝ *Հաբեթյանների*, կամ *Արիացիների* (*Հայրականների*) հետ, որոնք տարբերվում են քանանացիներից իրենց ազնիվ ոգով: Եվ անում էր դա Ադամի ճակատագրական սխալը ուղղելու համար:

Սովսեսը, ընդհակառակը, արդեն բարձրացնում է Աբրահամի հոգևոր հոտը՝ իսրայելացիներին, *ցածրադիր Քանանից*, դեպի Աստծո սարը, *բարձրադիր Եդեմը*, որ իրենց հայրենիքն էր, կամ այն Եդեմային «*Արևելքը*», որտեղից, ըստ Եզրաս մարգարեի, ծագել և ծագում են հոգով բոլոր մարգարեներն ու առաքյալները: «*Ուրեմն հիմա նայիր, եղբայր, - կարդում ենք մարգարեի խոսքերը, - ինչ փառք է. նայիր այն ժողովրդին, որ գալիս է արևելքից, որոնց առաջնորդներ կտամ Աբրահամին, Իսահակին և Հակոբին, Օսեային, Ամոսին, Միքիային, Հովելին, Աբդիային և Հովնանին, և Նաումին, և Ամբակումին, Սոփոնիային, Անգեին, Ջաքարիային և Մադաքիային, որը նաև կոչվում է Տիրոջ հրեշտակ:*» (3 Եզրաս 1:38-40) ¹²

Այսպիսով, Քանանի երկրի տակ Սուրբ Գիրքը հասկանում է ոչ թե առանձին մի երկիր, ինչպես ընդունված է մտածել, այլ ողջ երկրային աշխարհը, որ գտնվում է Քամի իշխանության ներքո, այսինքն, ըստ Յոբի, «չարագործի ձեռքն է յանձնուել»: (Յոբ 9: 24) կամ ըստ Հովհաննես առաքյալի, մեր ներկա «աշխարհն» է, որ ամբողջովին «չարութեան մէջ է կենում» (Ա Հովհ 5: 19), այսինքն՝ գտնվում է մահվան անեծքի տակ:

Իսկ այն մասին, որ Տիրոջ՝ *Հաբեթի/Յահվեի/Եհովայի* նպատակը, իրոք, Իր որդիներին իր մոտ, Իր հավիտենական աշխարհն վերադարձնելն է, հստակորեն վկայում է Եզիպտոսից Ելքին վերաբերող, Սուրբ Գրքի տրամաբանությանը համահունչ հետևյալ հատվածը.

«Արդարութեամբ առաջնորդեցիր քո այս ժողովուրդին, որին փրկեցիր, քո զօրութեամբ մխիթարեցիր նրան քո սուրբ բնակավայրում: Ժողովուրդները լսեցին լուրն այս ու բարկացան: Սարսափը պատեց Քանանացիների երկրի բնակիչներին:

Խուճապահար եղան Եդոմի դատաւորներն ու մովաբացիների իշխանները: Դող բռնեց նրանց, հալումաշ եղան Քանանացիների

երկրի բոլոր բնակիչները: Թող պատեն նրանց ասին ու սարսափը, քո բազկի հզորութեամբ թող քարանան նրանք, մինչեւ որ անցնի քո ժողովուրդը, Տէ՛ր, մինչեւ որ անցնի քո այս ժողովուրդը, որին ստացար: Տա՛ր, բնակեցրո՛ւ նրանց այն լեռան վրայ,որ ժառանգութիւնն է քո,քո պատրաստած բնակավայրում, որ սրբութիւն եւ դարձրել, Տէ՛ր:Տէ՛ր, քո ձեռքե՛րը պատրաստեցին այդ: Տէրը յաւիտենական, առաւել քան յաւիտենական թագաւոր է»: (Ելք 15: 13-18, Էջ թարգ-ն)

Այս խոսքերը նշանակում են, որ Տերն Իր ընկած որդիներին վերադարձնում է Իր սուրբ բնակավայրը, այսինքն՝ Եդեմը, քանի որ որտե՞ղ է Տերը ստեղծել Իր բնակավայրը, եթե ոչ Եդեմում: Որտե՞ղ է, եթե ոչ Եդեմում, այն սրբարանը, որը Նա ստեղծեց իր ձեռքերով: Որտե՞ղ, եթե ոչ իրենց Հոր տունն է Նա վերադարձնում Իր անառակ որդիներին, որոնք հնում վտարվել էին այնտեղից, որպեսզի, անցնելով դաժան փորձությունների միջով, սովորեն բարին չարից տարբերել և, իմաստություն ձեռք բերած, վերադառնան իրենց հոգու ծննդավայրը: Ի վերջո. որտեղ արարչագործության սկիզբն է, այնտեղ էլ կլինի նրա ավարտը, այսինքն՝ արարչագործության նպատակի վերջնական ու հաղթական իրագործումը: Այդ վայրը, ըստ Ելից գրքի, գտնվում է *Քանանի երկրի* սահմանին, քանի որ ասվում է. «*Եւ Իսրայէլի որդիքը քառասուն տարի կերան մանանան, մինչեւ որ շէն երկիրն եկան՝ մանանան կերան՝ մինչեւ որ Քանանի երկրի սահմանն եկան:*» (Ելք 16: 35), այսինքն՝ մինչև որ եկան այնտեղ, որտեղ վերջանում է *Քանանի* իշխանությունն ու նրա ժամանակավոր աշխարհը: Իսկ այդ տեղը՝ Աստծո սարն է ի դեմս Արարատյան լեռնաշխարհի, քանզի Եդեմը, աշխարհագրորեն կապված է Եփրատի ակունքի հետ, որը այդ լեռնաշխարհում է գտնվում: Ի տարբերություն *քանանացիների անապատի*, որը խորհրդանշում է ավերված, այսինքն՝ մահաբեր *Քանանի* աշխարհը, որում Տերն առաջնորդեց իսրայէլացիներին «*40 տարվա*» ընթացքում, սնուցելով նրանց Իր Խոսքով (մանանայով), այս երկիրը շէն է, այսինքն՝ հավիտյան կյանքի երկիր է, քանի որ բնակեցված է *Հաբեթի/ Եհովայի* ոգին կրողներով և պատկանում է այլ աշխարհին, որ մինչ օրս պահպանվում է *Քերովբեների* և «*ամեն կողմ դարձող բոցեղեն սրի*» միջոցով (Օսն 3: 24): Այդ իսկ պատճառով այն դեռևս անտեսանելի է և

անծանոթ Աստծո ընկած որդիների համար, ովքեր մոռացել են, որ հենց սա է իրենց իսկական հայրենիքը, իրենց հավիտյալ *հոգու* և *նոգու* հայրենիքը և ոչ թե ժամանակավոր *մարմնի*: ¹³ Հենց այդ հայրենիքը նկատի ունենալով Պողոս առաքյալը, ասելով Քրիստոսի հետևորդների մասին.

«Սորանք ամենը մեռան հաւատքի մէջ. առանց խոստմունքներն ստանալու, այլ հեռուանց տեսնում էին նորանց եւ ուրախանում. Եւ բարեւում էին եւ դաւանում, թէ օտարներ եւ պանդուխտներ են երկրումը: Որովհետեւ այնպիսի բաներ խօսողները յայտնի ցոյց են տալիս, որ մի հայրենիք են որոնում: Եւ եթէ այն էին յիշում որից դուրս եկան, ապաքէն ժամանակ ունէին ետ դառնալու: Բայց հիմա աւելի ազնիւին են ցանկանում, այսինքն երկնաւորին. Եւ նորա համար Աստուած ամօթ չէ համարում՝ նորանց Աստուածը կոչուելու. Որովհետեւ մի քաղաք է պատրաստել նորանց համար:» (Եբր 11: 13-16) – Իսկ այդ քաղաքը՝ *Երկնային Երուսաղեմն է, - Երկնային Հոր խաղաղության քաղաքը:*

Հետևաբար, կասկած չկա, որ վերը նշված *Քաղղեական* (*Արիական/Արամյան/Հրեական*) *երկիրը Քանանի երկրով* փոխարինող ակնհայտ կեղծիքների հեղինակները փորձել են «ուղղել», կամ «սրբագրել» ամբողջ աստվածաշնչյան տեքստը, որ համապատասխանեցնեն այն իրենց մեջբերումին կամ կեղծիքին: Սակայն, ինչպես արդեն ասվեց, նրանք դա արել են՝ բաց թողնելով կամ չնկատելով տեկստի միջի մանրամասությունները, որ բացահայտում են իրենց կողմից ներդրված սուտը:

ա) Օրինակ (բացի արդեն ասվածից), այն, որ *Քանանը* որպես *ավետյան երկիր* ներկայացնելը կեղծիք է, վկայում է նաև Թվերի գրքի հետևյալ հատվածը, որտեղ ասվում է.

«Տէրը խօսեց Մովսէսի հետ եւ ասաց. «Մարդիկ ուղարկի՛ր, որ հետախուզեն Քանանացիների երկիրը: Դա եւ իսրայէլացիներին եմ տալու իբրեւ կալուածք: Ամէն ցեղից, ըստ իրենց նահապետների ընտանիքների, որպէս գլխաւոր, մէկական մարդ ուղարկիր»: (Թվ 13: 2-3 – Էջ Թ-ն)

Բայց հարցնենք մեզ. ինչո՞ւ էր պետք, որ իսրայէլացիները, որ Արրահամի ժամանակներից ի վեր Քանանի երկրում ինչպես

պանդուխտ էին ապրում և, հետևաբար, նա լավ ճանաչում էին, «հետազոտեին» այն որպես նոր ու անձանոթ մի երկիր:

Պատասխան չկա, քանզի գրվածը անտրամաբանական է, ինչը վկայում է, առաջին հերթին, Աստծո Խոսքն կեղծված լինելու մասին, իսկ երկրորդ հերթին, վկայում է կեղծիկի հեղինակների կողմից Աստծուն ու Իր Խոսքը ճիշտ չընկալելու մասին, և, հետևաբար, նրանց ականա (կա՞մ կամավոր) խորամանկ Օձի հաշվարքին հետևելու մասին:

բ) Կամ ահա մեկ այլ օրինակ. *Քամի* ստվերային աշխարհում իրականացված հասկացությունների փոխարինման արդյունքում Պաղեստինի գետերից մեկը ստացավ *Հորդանան* անվանումը, որն ի սկզբանե եղել է *Եփրատ* գետի սահմանումը որպես «*դատաստանի գետ*», քանի որ նրա աղբյուրը այն աստվածաշնչյան պորտալարն է, որ բաժանում է նյութական աշխարհը հոգևոր (ոգու) աշխարհից: Համապատասխանաբար, *Հորդանանը* անցնելու նշանակությունը վերցված էր *Եփրատը* իր սկզբնախբյուրում անցնելու նշանակությունից: ¹⁴ Սակայն... առանց աշխարհների փոփոխման:

«*Դիմի՛ր իսրայելացիներին ու նրանց ասա՛. «Դուք, ահա, Յորդանան գետի վրայով անցնում էք Քանանացիների երկիրը:»* (Թվ 35: 10 Էջ Թ-ն)

Բայց այստեղ նորից հարցնենք մեզ. մի՞թե նրանք *Քանանի* երկրից չէին գնում, որ Աբրահամի ժամանակներից իրենց պանդխտության երկիրն էր: Ստացվում է, որ նրանք *Քանանից Քանան* են գնում, քանի որ, անցնելով *Հորդանանը*, մտնում են նույն *անեծք* նշանակող *Քանանը*, որը, սակայն, հիմա, անհասկանալի ձևով կոչում են *Ավետյաց երկիր*:

Կարծում եմ, որ բոլորին պարզ պիտի լինի, որ այստեղ ներգրավված է զուտ մարդկային, անձնական շահերից բխող մտածելակերպ, որ պատկանում է կամ նրանց, ում համար օտար ու անհասկանալի է Աստծո խոսքի էությունը, կամ էլ նրանց, ովքեր միտումնավոր են տեղափոխել Աստծո աշխարհի անցելակետը *Եփրատ* գետից մի այլ, նրա աղավաղված պատկերը կրող գետի վրա, որ *Հորդանան* են անվանել, ըստ *Եփրատ* գետի սահմանման, որպեսզի մեկ անգամ ևս խաբեն մարդուն, ներկայացնելով այդ

անցումը որպես նյութական աշխարհից դեպի... նույն նյութական աշխարհ:

զ) Հատկանշանական է, որ վերջինի մասին վկայում է նաև այս, իբր թե, «նոր» կամ «ավետյաց» (սակայն հին, *անեծք* նշանակող անվանումով) երկրի դասավորությունը, ըստ հին պատկերացումների, կարծես թե այդ «նոր» երկրում ոչինչ փոխված չլինի.

«Ղեւտացիներին, բացի յիշեալ քաղաքներից, - կարդում ենք Թվերի գրքում, - պէտք է տրուի վեց քաղաք եւս, որոնք ապաստան պիտի ծառայեն սպանութիւն գործած մարդկանց:» (Թվ 35: 6– Էջ Թ–ն)

Բայց եթե մենք խոսում ենք *Չորքերի Տիրոջը / Հաբեթին / Յահվեին* վերապահված աշխարհի մասին, ապա այնտեղ այլևս մարդասպաններ չեն կարող լինել (որոնց ներկայությունը բնորոշ է միայն *Քամի* աշխարհի համար, այսինքն՝ *Կայենին/Քանանին*), և, հետևաբար, մարդասպանների համար ապաստան լինող քաղաքների կարիք նույնպես չի կարող լինել, մանավանդ, որ, նկատի ունենալով այդ ժամանակները՝ Տերն Եսայա մարգարեի շրթերով ասում է չարի բացակայության մասին, բացատրելով դա նրանով, որ *«երկիրը լիքն է լինելու Տիրոջ գիտութիւնովը, ինչպէս որ ջուրերը ծածկում են ծովը:»*¹⁵

Այսպիսով, այն միտքը, իբրև թե Աստծո աշխարհում նույնպես մարդասպաններ կլինեն, արդեն իսկ իր անտրամաբանականությամբ վկայում է, որ Տիրոջ Խոսքը պղծվել է:

դ) Նույնպես կամ կրկնակի անտրամաբանական է նաև այն, որ այդ քաղաքները տեղադրվում են *Հորդանանի* երկու կողմերում, այսինքն՝ երկու «աշխարհներում», որոնք այդ դեպքում, ի հակառակ Աստծո Խոսքի, գոյակցում են:

*«Ղեւտացիներին տրուելիք քաղաքներից ,— կարդում ենք նույն Թվերի գրքում,— վեցը որպէս ապաստան թող ծառայեն:»*¹⁴*Երեք քաղաք տուէ՛ք Յորդանան գետի այն կողմում, երեք քաղաք՝ Քանանացիների երկրում:»* (Թվ 35: 13-14– Էջ Թ–ն)

Ներկայացված հատվածը, ինչպես տեսնում ենք, ամբողջովին ջնջում է երկու, ըստ Սուրբ Գրքի, փոխադարձաբար բացառող աշխարհների միջև եղած տարբերությունը և դրանով իսկ չեղյալ է դառնում Հորդանանն անցնելու իմաստը, քանի որ նման քաղաքները

չեն համապատասխանում չարից ազատ աշխարհի հայեցակարգին, որտեղ սրբությունն է տիրում և Սուրբ Աստվածն է գովերգվում: Այս կանոնները ավելի շատ նման են քաղաքացիական կամ քաղաքական կառավարման կանոններին, որ բնորոշ են այն աշխարհին, որտեղից Տերը հանում է Իր որդիներին, այսինքն հենց *Քանանի* աշխարհին, որ ներառում է Եգիպտոսը, Բաբելոնը, Սոդոմը, Եդոմը և այլն, խորհրդանշելով անեծքի մեջ թաղված Ադամի աքսորի ժամանակավոր կամ մահաբեր երկիրը (աշխարհը), և ոչ թե այն վայրը, ուր իրականում տանում է նրանց Տերը:

ե) Սակայն կեղծիքի հեղինակների անտրամաբանականությունը իր գազաթնակետին է հասնում հետևյալ հաղորդագրության մեջ.

«Այն օրը հինգ քաղաք է լինելու Եգիպտոսի երկրումը Քանանի լեզուն խօսող եւ Ջորաց Տիրոջ անունով երդուող. Մէկին Արեգակի քաղաք են ասելու:» (Ես 19: 18)

Դժվար չէ հասկանալ, որ, ըստ Աստվածաշնչի, *Քանանի լեզուն*, - *Քամի/Օձի* խաբեության լեզուն է և, արդեն այդ պատճառով չի կարող լինել կամ դառնալ *Ջորքերի սուրբ Տիրոջ/Հաբեթի/Եհովայի* և Նրա օրհնյալ քաղաքի լեզուն: Վերջինիս համար կա մեկ այլ բառ, ըստ էության, օրհնություն նշանակող: Եվ այդ բառը՝ *հաբեթական/արիական* ծագում ունի: Այնպես որ նրանք, ովքեր *երդվում* են *Ջորաց Տերով*, չեն կարող ոչ ապրել *Քամի Եգիպտոսում*, ոչ էլ խոսել *Քամի (Քանանի)* լեզվով, քանի որ *Ջորքերի Աստծո* լեզուն *Հաբեթի լեզուն է*, այսինքն՝ *Եդեմի արյական/արամեական (արամյան)*, կամ *քաղդեական* ճշմարտության լեզուն: ¹⁶ Ուստի այստեղ մենք նույնպես գործ ունենք *Քաղդեական* բառը *Քանանի* բառով փոխարինելու փաստի հետ:

զ) «*Երկնային Քանան*» հասկացության անհեթեթ ու Աստծո Խոսքին օտար լինելու մասին վկայում է նաև հետևյալ հատվածը, որից պարզ է, որ *Քանանի* դեմ պայքարում է հենց *ինքը Երկինքը*, որին նա հավակնում է: Այսպիսով, Դատավորների գրքում կարդում ենք.

«Թագաւորներ եկան եւ պատերազմեցին, Այն ժամանակ տազնապեցին քանանացիների թագաւորները Թանաքի մէջ, Մակեդոնի ջրերի վրայ. Ագահութեամբ արծաթ չառայ: Երկնքից պատերազմեցին աստղերն իրենց շրջաններից, Պատերազմեցին Միսարայի դէմ:» (Դատ 5: 19-20)

Հասկանալի է, որ այստեղ խոսքը գնում է ոչ թե տարբեր երկրների, այլ երկու աշխարհների պայքարի մասին՝ երկնային և երկրային, այսինքն՝ հոգևոր, հավիտենական աշխարհի և նյութական ժամանակավոր աշխարհի մասին: Այլ կերպ ասած, այս պատերազմը *Հաբեթի* և *Քամի* միջև է, որն իր խելագառության մեջ հավակնում է ոչնչացնել *Հաբեթին*՝ Կյանքի Արարչին, որ հենց Ինքը Կյանքն է, և զբաղեցնել նրա տեղը: Այսպիսով, նշված հատվածի լույսի ներքո տեսնում ենք, որ *Քանանը* չի կարող *Երկնային* լինել, քանի որ այդ դեպքում կստացվի, որ նա պայքարում է ինքն իր դեմ:

Այս բոլոր (և այլ) օրինակները, որ սուրբ տեքստի մեջ անտրամաբանականություն են մեջ բերում, վկայում են մարդու միջամտության և տեքստի կեղծման մասին, քանի որ դրանց հիմքում ընկած Գերագույն Բանականությունը չի կարող անտրամաբանական լինել:

Հատկանշանական է, որ Աստծո Խոսքը կեղծելու դեպքերի մասին վկայում է նաև Ինքն Աստվածը, օրինակ, երբ մարգարեների շրթերով ասում է.

«Որովհետեւ եւ չեմ խօսել ձեր հայրերի հետ եւ նորանց պատուէր չեմ տուել, այն ժամանակ երբոր նորանց դուրս հանեցի Եգիպտոսի երկրիցը ողջակէզի եւ զոհի վերաբերութեամբ» (Երեմ 7: 22-23), կամ

«Եւ նորան գրեցի իմ բիրաւոր օրէնքները. Բսկ նորանք օտարոտի բանի պէս համարուեցան: Իբրեւ իմ ընծաների զոհեր նորանք միս են զոհում եւ ուտում, Տէրը նորանց չէ հաւանում. հիմա նա պիտի յիշէ նորանց անօրէնութիւնը եւ պատժէ նորանց մեղքերը. նորանք Եգիպտոս պիտի ետ դառնան» (Ովս 8: 12), այսինքն՝ չեն մտնի Աստծո Արքայության մեջ, քանզի գործում են Աստծո Խոսքին հակառակ, ըստ իրենց ցանկությունների:

Չնայած նրան, որ երկու դեպքում էլ խոսքը Աստծո համար անընդունելի արյունոտ զոհաբերությունների և մսակերության մասին է, ¹⁷ արդեն այն իսկ փաստը, որ Տէրը ժխտում է իրեն վերագրվող խոսքերն ու պատվիրանները, վկայում է, որ Իր Խոսքը տեղ-տեղ կեղծվել է, այն էլ հնագույն ժամանակներից սկսած:

Ըստ Փիլիպոսի պարականոն Ավետարանի, կեղծիքների մասին խոսել է նաև Հիսուս Քրիստոսը, վերագրելով վերջինները «արքուններին», այսինքն՝ այս աշխարհում իշխող *Քամի*, կամ

աստվածաշնչյան Օձի ոգու կրողներին, որ «Մարդուն խաբելու համար, քանի որ [նրանք] տեսան, որ նա նույն ծագումն ունի իսկապես լավ բաների հետ, լավերի անունը վերցրեցին ու տվեցին այն վատերին, որպեսզի անուններով խաբեն մարդուն և կապեն նրան վատ բաների հետ։ Եվ դրանից հետո, եթե նրանց, ում արդեն ճանաչում էին, լավություն են անում, առանձնացնում են վատերից ու դասում լավերի շարքում, որովհետև ցանկանում էին ազատ մարդուն վերցնել և հավիտյան իրենց ստրուկը դարձնել»։ (Փիլիպպոսի Ավետարան 13) ¹⁸

Քրիստոսի այս խոսքերը, փաստորեն, բացատրում են նաև Քանանը (վատը) *Խոստացված երկիր* (որպես լավը) հռչակելու և վերջինը ինչպես մեկ առանձին երկիր հասկանալու խորագույն պատճառը, քանզի դրանով «աշխարհ» հասկացությունը փոխվում է Աստծուն փոխարինող «առանձին գերիշխող երկիր» հասկացությամբ։

Սուրբ տեքստերի մեջ կեղծիք մտցնելու սովորության մասին է վկայում նաև Հովհաննես առաքյալի հետևյալ նախազգուշացումը Հայտնության գրքում, որտեղ նա ասում է, անդրադառնալով այդ գրքի բոլոր հայտարարություններին։ «*Եթե մեկը բան աւելացնէ սորանց վերայ, Աստուած կ'աւելացնէ նորա վերայ այն պատուհասները որ այս գրքումը գրուած են։ Եւ եթե մէկն այս գրքի մարգարէութեան խօսքերիցը բան պակասեցնէ, Աստուած կ'պակասեցնէ նորա բաժինը կեանքի գրքիցը, եւ սուրբ քաղաքիցը, եւ այս գրքում գրուածներիցը։*» (Հայտն 22: 18-19)

Չխորհելով այս ամենի մասին՝ Աստվածաշնչի թարգմանիչների ու մեկնաբանների մի մեծ թիվ շարունակում է Քանանը ներկայացնել որպես *Խոստացված երկիր*։ Միևնույն ժամանակ, թեև երկրային ուսուցիչները Քանան բառի իմաստը ճիշտ են մեկնաբանում որպես «ցածր երկիր», այնուամենայնիվ անհերթաբար նրան «լեռնային», այսինքն՝ «վերին» իմաստ են տալիս։

Յուրաքանչյուր մտածող մարդու համար միանգամայն ակնհայտ է, որ աստվածաշնչյան Իսրայելը լեռնային երկիր է, (ու բացի դրանից, ինչպես այդպիսինն նշված է, օրինակ, Յուդիթի գրքում (5: 1-6, 3), և, հետևաբար, Քանանի երկիրը որպես «ցածր երկիր» արդեն ըստ իր սահմանման, չի կարող լինել «լեռնային», կամ *Իսրայելական*, քանի

որ վերջինս, ինչպես և ամեն բարձրագույն իմաստ ունեցող բան, վերաբերում է *Հաբեթի/Եհովայի արիա-արամեական* կամ «լեռնային» աշխարհին, որը հակադրվում է «*ցածրադիր*» աշխարհին, ինչպես երանելի Երկինքը հակադրվում է անեծքին ենթարկված երկրագնդին: Եվ այս բարձունքներն ու ցածրունքները պետք է հասկանալ ոչ միայն բառացիորեն, այլ նաև բարոյական տեսակետից:

Տարբեր աստիճանով, բացահայտ կամ լուռ ձևով, բայց *Երկնային Քանանը* ընդունվում է բոլոր քրիստոնեական եկեղեցիների կողմից, կամ համենայն դեպս բացահայտորեն չի ժխտվում ոչ մեկի կողմից: Որպես օրինակ կբերեմ ուղղափառ Եկեղեցու Նիկիֆոր վարդապետի խոսքերը իր «*Աստվածաշնչյան հանրագիտարանում*», որտեղ նա *Քանանին* հետևյալ ձևով է մեկնաբանում.

«Երբեմն որպես Քանան (Երկնային Քանան) փոխաբերական իմաստով կոչում են այն վիճակը, որում հայտնվում է մարդը մահից հետո և որը համեմատում են Հորդանանն անցնելու հետ, բայց դա ամբողջովին սխալ է, քանի որ Քանանը պետք է նվաճել: Նա այստեղ, երկրի վրա գտնվող յուրաքանչյուր հավատացյալի հոգևոր ճակատագրի խորհրդանիշն է»: ¹⁹

Ինչպես տեսնում եք, վարդապետը համաձայն չէ նրանց հետ, ովքեր *Քանանը* կապում են մահից հետո մարդու վիճակի հետ, քանի որ Քանանը, ըստ իրեն, պետք է նվաճվի մարդու կյանքի ընթացքում, որովհետև նա համարում է նրան «*երկրի վրա գտնվող յուրաքանչյուր հավատացյալի հոգևոր ճակատագրի խորհրդանիշ*»: », այսինքն՝ նա Քանանին այն իմաստն է տալիս, որը սուրբ գրվածքներում պատկանում է *Երկնային Երուսաղեմին*, սակայն անվանում է այն *Երկնային Քանան*: Միաժամանակ նա իրեն հաշիվ չի տալիս, որ, փաստորեն, «*երկրի վրա գտնվող յուրաքանչյուր հավատացյալի հոգևոր ճակատագրի խորհրդանիշը անեծքն է հռչակում*, որը, բացի այդ, պետք է նվաճել:

Ապակոդմնորոշված հեղինակը, ըստ երևույթին, այստեղ հիշել է Հիսուսի խոսքն, որ «*Երկնքի Արքայությունն ուժով է առնվում*» (Մթ 11: 12) ²⁰ և, խառնելով հասկացությունները, *Երկնքի Արքայությունը* վերագրել է *Քանանին*: Իսկ *Երկնային Երուսաղեմը*: Նա նույնիսկ չի նկատում, որ վերջինին նվիրված ռուբրիկայում նորից է հակասում ինքն իրեն:

Ինչ վերաբերում է Կաթողիկ եկեղեցուն, ապա նա, կարծես թե չի հիշատակում «*Երկնային Քանան*» հասկացությունը, լռության մատնելով նրան: Հակառակը՝ նա ամբողջովին կենտրոնանում է *Քանանի* մասին պատմական (ոչ հոգևոր՝ ուրեմն անիմաստ) տեղեկությունների որոնման վրա: Մինչդեռ բողոքական եկեղեցիները *Երկնային Երուսաղեմը* փոխարինում են «*Երկնային Քանանով*»: Շփոթելով *Հաբեթյան* հասկացությունը *Քանյան* հասկացության հետ և դրանով ի ցույց բերելով իրենց Աստծո Խոսքում լիակատար ապակողմնորոշումը, այդ Եկեղեցիները Քրիստոսին, - որ *Հաբեթի/Եհովայի* մարմնավորումն է, - տեսնում են որպես Ուղերցող դեպի *Երկնային... Քանան*: ²¹

Ակնհայտ է, որ հասկացությունների փոփոխումն ու փոխարինումը կատարվում է այն մարդկանց կողմից, ովքեր բառացիորեն են հասկանում սուրբ գրվածքները, մինչդեռ հոգևոր հասկացությունները և հոգևոր լեզուն մնում են նրանց համար խորթ և անհասանելի: Անխոհեմաբար միջամտելով Աստծո Խոսքին և աղավաղելով այն՝ նրանք, փաստորեն, մարդուն խճճում են, ստի ցանցերի մեջ գցելով նրան:

Ուստի, որպեսզի չտրվենք սատանայի խաբեությանն ու խորամանկությանը, որի միակ ցանկությունն է հավերժացնել մեր անկումը և վերջնականապես կործանել մեր հոգիները, շատ կարևոր է Աստծո ողջ Խոսքն անցկացնել մեզ տրված բանականության և, - ինչն ամենակարևորն է՝ - Սուրբ Ոգու, այսինքն՝ կատարելության, պրիզմայով, քանզի *Քանանին* երկինք բարձրացնելը, բացի նրանից, որ վկայում է «*Երկնային Քանանը*» քարոզող քրիստոնյա քահանաների Աստծո Խոսքում կատարյալ շփոթության և անտեղյակության մասին, նաև նրանց կողմից խաբված քրիստոնեական հոտը թողնում է Աստծո թշնամու՝ *Քամի* իշխանության ներքո, այդպիսով տանելով նրան կործանման, քանի որ «*Երկնային Քանանը*» հավասարագոր է Օձի հրեշավոր խաբեությանը, որի հետևանքով ժամանակների սկզբում Ադամը ընկավ և որն այսօր էլ, ժամանակների վերջում, փորձում է թույլ չտալ մարդուն վերադառնալ իր հարազատ բնակավայրը:

Մեզ մնում է միայն զարմանալ, թե ինչպես են քահանաները անմտորեն հետևում մարդկանց կողմից հորինված ու

հեղինակավորված «պատմվածքներին», ու միաժամանակ, փաստորեն, անտեսում Աստծո Խոսքը, չարժանացնելով սուրբ տեքստերը լուրջ, համապարփակ ու համեմատական ուսումնասիրության:

Ուստի ամփոփելով այս դիտարկումը՝ ուզում եմ դիմել բոլոր քրիստոնեական եկեղեցիների հայրերին՝ հիշեցնելով նրանց, որ մոտենում է ժամը, երբ նրանք ի դեմս Քրիստոսի կկանգնեն հավիտյալ Աստծո՝ *Հաբեթի / Եհովայի* առջև ու պատասխան կտան և Աստծո Խոսքին անփույթ վերաբերմունքի համար, և, որպես հետևանք, Տիրոջը անիծյալ *Քանանից* չտարբերելու համար, որին նրանք երկրպագում էին ի դեմս *Քամի* ոգու տարբեր ներկայացուցիչների, օրինակ, ի դեմս *Բաալի*, (Ովս 2: 16), այսինքն՝ համաշխարհային *Բաբելոնի* բռնապետի, ինչն հավասար է *Քանանը երկնային* հոչակելուն): Եվ արդյոք Տերը չի՞ ասի նրանց, ինչպես նաև իրենց կողմից մոլորված հոտին.

«Ասում եմ ձեզ, Ես չեմ ճանաչում ձեզ, թե ի՞նչ տեղից էք. հեռու կացեք ինձանից, բոլոր անիրավություն գործողներդ:» (Դուկ 13: 27)

-
1. «Melquisedek Мелхиседек Մելքիսեդեկ» Obra trilingüe (en español, ruso y armenio) B.A. 2022 Ed.el. “Credo”
 2. «Արիացի» հասկացությունը «Հայր» հասկացությունից ծագելու մասին տես իմ ռուսերեն ու իսպաներեն լեզուներով գրված «*Армения библейская – земля неведомая*»/”*Armenia bíblica – tierra incognita*” գրքի «*Науг (Отец) как основа понятия «ариец» и связанные с ним топонимы и этнонимы Армянского/ Араратского нагорья*»/ . (Բ-Ա 2021, Credo” էլ. հրատ.) “*Науг (Padre) - como la base del concepto “ario” y de los vinculados con el topónimos y nombres étnicos de la meseta de Ararat/Armenia*” գլուխը: Կամ տես իմ հայրեն լեզվով գրված «*Նախագծի*» (Հայաստանի նոր դպրոցների ԲՈԻՀ-երի քրիստոնեական գաղափարադաստիարակչություն՝ հիմնված Գ. Նժդեհի ուսմունքների վրա) «*Մեր հողը - Արարատյան լեռնաշխարհ*՝

երկիր Աստվածաշնչական» գլխում: - Բ-Ա, 2020 թ.«Credo» էլ. հրատ.

3. Ի հակառակ ընդունվածի Հաբեթ, Եհովա (Յահվեհ) անունները, ըստ Աստվածաշնչի տրամաբանության և ըստ լեզվաբանական վերլուծության, վերաբերում են միևնույն անձին, ինչպես ես դա ցույց եմ տվել իմ տարբեր գործերում, օրինակ՝ իմ ռուսերեն ու իսպաներեն լեզվով գրված «Шесть дней творения и Седьмой день»/Los seis días de la creacion y el Dia Septimo» մեծածավալ գրքի (Բ-Ա 2013) «Загадка сыновей Ноя»/Enigma de los hijos de Noé» գլխում կամ նույն լեզուներով գրված «Библейский ключ к сути Богочеловека и Земли Божией, или ещё раз о сыновьях Ноя». Библейские наблюдения/“La llave bíblica del problema de Dios hombre y de la Tierra de Dios, o una vez más sobre la profecía de Noé”. Observaciones bíblicas (Բ-Ա 2015) գործում:
4. Աստծո մասին ավելի հստակ պատկերացում կազմելու համար տես իմ ռուսերեն և իսպաներեն լեզուներով գրված «Каков библейский Бог и каково Его творение? Два райских дерева»/”¿Cómo es Dios bíblico y como es su creación? Dos árboles del paraíso” գիրքը, հրատարակված Բուենոս-Այրեսում 2019 թ. «Credo» էլեկտրոնական հրատարակությունում:
5. Այստեղ ընդունված «Հոգի» բառի փոխարեն ես «Ոգի» բառն եմ օգտագործել, ուղղելով մեր աստվածաբանության մեծագույն սխալը: Այդ հարցի պարզաբանումը տես իմ հայերեն լեզվով գրված «Ψυχή և πνεῦμα - Հոգի և...(Հոգի²)» հոդվածը, տեղադրված «Աստվածաշնչի հայ թարգմանության և աստվածաբանության մութ կողմերը» գրքի մեջ: Բուենոս Այրես 2020, էլ. հրատարակություն «Credo»
6. Ճիշտ այնպես, ինչպես Հայկի ու Բելի «առասպելական» կոչվող, բայց իրականում աստվածաշնչյան պատմության մեջ, որտեղ Բելը (Բաբելը) բարձրանում է Արարատյան լեռնաշխարհ, որ Հայկին գահից զցի, բայց ինքն է ընկնում նրա ձեռքից: Մանրամասնորեն տես իմ «Նախահայր Հայկի մասին Ավանդության աստվածաշնչական արմատները» հոդվածը, հրատարակված Բուենոս Այրեսում 2019 թ. “Credo” էլ. հրապ-

ում, կամ իմ, նշված արդեն, ռուսերեն և իսպաներեն լեզվով գրված «*Армения библейская – земля неведомая*»/”*Armenia bíblica – tierra incognita*” գրքի Հայկին նվիրված գլխում:

7. Այստեղ նույնպես «*հոգու*» փոխարեն «*Ոգի*» եմ գրել, Տես իմ 5 – րդ հղումը:
8. Տե՛ս, օրինակ, իմ «*Մելքիսեդեկ*» հոդվածի նախաբանում:
9. Եղումի վերաբերյալ տե՛ս իմ «*Երկակի չափանիշներ Աստվածաշնչում և աստվածաշնչյան պարականոն գրվածքներում. Ո՞վ է դրանք ներդրել սուրբ տեքստի մեջ:*» եռալեզու գրքի «*Տարբեր պատմություններ Հակոբին Իսրայել անունը շնորհելու մասին Ծննդոցի 32-րդ և 35-րդ գլուխներում*» գլուխը
10. Ինչպես գրել եմ իմ «*Армения библейская – земля неведомая*»/”*Armenia bíblica – tierra incognita*” երկլեզու գրքի «*Ур Хлдейский – земля Арамейская. Авраам*»/ “*Ur de los caldeos, país arameo. Abrahán* “ գլխում, «**քաղդեական**» բառը, որ պղծվել է «մեկնաբանների» կողմից, իրականում Աստծո դատը իրականացնողներին է վերաբերում, որոնք պիտի դատեն *Քամին* և *քանանացիներին*: Դրա մասին, բացի Աստվածաշնչի տրամաբանությանը համապատասխանող որոշ պարականոն սուրբ գրվածքներից, վկայում է ինքնիս բառի լեզվաբանական վերլուծությունը: Ինչպես տեսնում ենք այն բաղկացած է երկու «*Քաղ*» և «*դե*»: արմատներից. Առաջին՝ «**Քաղ**» արմատը «*հար*»(*հայր*)/«*հալ*»/«*ել*» արմատի խոտորումներից է: Նրա առաջին բաղաձայնը խոտորվում է նաև *կ-յ-հ* հնչյունների հետ, իսկ երկրորդ բաղաձայնը՝ *լ* և *ր* հնչյունների հետ: Մանրամասը տես իմ ռուսերեն ու իսպաներեն լեզվով գրված «*Загадочный Арарат*»/ “*Ararat enigmático*” գրքում:

Երկրորդ՝ «**դե**» արմատի վերաբերյալ կարելի է ասել, որ բազմաթիվ ապացույցներ կան, որ հնագույն լեզուներում այդ արմատը «*դատ*» էր նշանակում: Օրինակ, Ենոքի գրքերում այդ արմատը գտնում ենք Հեոմոն սարի գագաթի անվան մեջ, որտեղ իջել էին ընկած հրեշտակները և որը տարբեր թարգմանություններում և տարբեր լեզուներում հնչում է, որպես *Ardath, Ardis* կամ *Ardaf*: Այդ անվան իմաստը

բացահայտվում է հայերեն լեզվի միջոցով որպես *Արդատ*, այսինքն՝ «*Աստծո դատ*»: Արամեական լեզվում այդ արմատը գտնում ենք երկու խոտորումներով. «*դա*» և «*դի*»: Երկուսն էլ նշանակում են «*օրենք*», «*արդարություն*»: Իր «*դան*» ձևով մենք գտնում ենք այն Հակոբի որդիներից մեկի՝ *Դանի* անունում, որի նշանակությունը հենց Աստվածաշունչն է մեզ հուշում Ռաբբիի շրթերով. «*Աստուած ինձ դատաստան արաւ, եւ իմ ձայնն էլ լսեց, եւ ինձ որդի տուաւ. Նորա համար նորա անունը Դան դրաւ:*» (Ծն 30: 6) Նույն «*դան*» արմատը տեսնում ենք «*Հորդան*» բառի մեջ, որ վերը նշված *Արդատ* բառի խոտորումն է ներկայացնում և նույն «*Աստծո դատ*» նշանակությունն ունի: Բայց այս խոտորումով սահմանվում էր *Եփրատ* գետը, որպես «*Աստծո դատի*» գետ: «*Dinu*» խոտորումով նույն արմատը մենք գտնում ենք նաև ակկադական լեզվում «*դատավճիռ*», «*դատ*», «*օրենք*» նշանակությամբ: Նա առկա է նաև շումերական լեզվում, որպես «*դի*», որ կարող է լինել համ գոյական, համ էլ բայ: Ինչպես գոյական՝ «*դատ*» է նշանակում, իսկ ինչպես բայ՝ «*դատել*»: Այդ նույն արմատն ենք տեսնում *Հուդա* անվան երկրորդ արմատի մեջ, իսկ ինչ վերաբերում է նրա առաջին *հու/յս* արմատին, նրա ծագման մասին մեզ հուշում է այն նշանակությունը, որ Աստվածաշունչը տալիս է այդ անվանը: Ըստ այդմ *հու/յս* արմատը Աստծուն վերաբերող *ար/ել/հուր* արմատի կրճատված խոտորումն է, որ կարող է ներկայանալ նաև որպես *ջու*: Այդ ցույց է տալիս, որ *Քաղդեա* և *Հուդեա* բառերը խոտորումներ են: Հետաքրքիր է, որ անգլերեն լեզվում «*judge*» (դատ) և «*Judea*» (Քաղդեա) բառերի նշանակությունը միաձուլված է, պահպանելով մեզ համար այդ հասկացությունների սկզբնական նույնությունը:

11. Տես իմ նույնպես ռիսներեն ու իսպաներեն լեզուներով գրված «*Почему старозаветный Бог называет Себя Богом Авраама, Богом Исаака и Богом Иакова*» (Библейские наблюдения)/ «*¿Por qué Dios del Antiguo Testamento se llama a sí Mismo Dios de Abrahán, Dios de Isaac y Dios de Jacob?*» (Observaciones bíblicas) գործը, Բուենոս Այրեսում հրատարակված 2017 թ. «Credo» էլեգտրոնական հրատարակությունում:

12.Թարգմանությունը հեղինակինն է ռուսերեն և իսպաներեն տեքստերից. *«Итак теперь смотри, брат, какая слава, - смотри на людей, грядущих с востока, которым Я дам в вожди Авраама, Исаака и Иакова, и Осию, и Амоса, и Михея, и Иоила, и Авдия, и Иону, и Наума, и Аввакума, Софонию, Аггея, Захарию и Малахию, который наречен и Ангелом Господним.»* (3 Езд 1: 38-40)/ *«Y ahora, hermano, mira, cual gloriz, y observa al pueblo que viene del oriente, a los cuales dare el principado de Abrahán, Isaac, Jacob, Oseas, Amos, Miqueas, Joel, Abdias, Jonas, Nahum, Hababuc, Sofonias, Ageo, Zacarias y Malaquias llamado el angel del Señor»* (4 Esdr 1: 38-40) - իսպաներեն թարգմանությունում այդ գիրքը չորրորդն է:

Այստեղ *«Արևելքը»* Եդեմին է վերաբերում, որտեղ նա տնկված էր, այսինքն: հոգևոր արևելքին: Դրա մասին ավելի մանրամաստրեն տե՛ս իմ *«Армения библейская – земля неведомая»/“Armenia bíblica – tierra incognita”* գրքի, *«Гора Моисея – Гора Божия Арарат»/“El monte Ararat como el monte de Moisés”* գլխում:

13.Աստծո ժողովուրդ հասկացությունը ավելի լավ ընկալելու համար, տե՛ս իմ *««Ժողովուրդ», «արիացիներ», «սեմիտներ» և «քամյաններ» հասկացությունների մասին»* հոդվածը, հրատարակված 2019 թ. «Credo» էլ. հրատարակությունում:

14.Ավելի մանրամասն տե՛ս իմ ռուսերեն ու իսպաներեն լեզվով գրված *«Армения библейская – земля неведомая»/“Armenia bíblica – tierra incognita”* գրքի Արմագեդոնին նվիրված գլխում:

15.Այստեղ ավելի ճիշտ կլիներ թարգմանել. *«ոչ ոք չի վնասիլ»*, քանզի այդ է իրական միտքը, որովհետև չարը ոչ թե կենդանիներից է գալիս, այլ ընկած մարդուց, որ երկրագունդը սուղեց *Քամի* ոգու մեջ: Այսպիսի թարգմանությունը կապված է հայ աստվածաբանության մեկ այլ սխալի հետ, որի մասին կխոսեմ իմ հաջորդ *«Մարդն ու կենդանի աշխարհը»* գրքում:

16.Լրացուցիչ մանրամասների համար տե՛ս 10-րդ հղումում նշված գլուխը, որտեղ, բացի այլ հաղորդումներից, նշված է նաև աստվածաշնչյան արամյանների *Հաբեթական* լինելու մասին: Լեզվաբանական գիտությունը, ինչպես հայտնի է,

արամյանների լեզուն դասում է սեմիթական լեզուների շարքում՝ մի հասկացության, որ գոյություն չունի: (հղում 13) Ուստի արամեերենը պահանջում է խորը ուսումնասիրություն հենց որպես *Հաբեթյան*, կամ *Եդեսի* լեզու:

17. Այս թեմային ես անդրադարձել եմ իմ շատ գործերում, բայց հատուկ ձևով «*Մատաթ*» հոդվածի մեջ, որը տեղադրել եմ իմ հայերեն լեզվով գրված «*Աստվածաշնչի հայ թարգմանության և աստվածաբանության մութ կողմերը*» գրքի մեջ: (Բուենոս Այրես 2020, Էլ. հրատարակություն «Credo»): Տես նաև իմ ռուսերեն ու իսպաներեն լեզուներով գրված «*Библейские корни вегетарианства*»/»*Las raices bíblicas del vegetarianismo*» գրքույկում, որը տեղադրել եմ իմ նույն լեզուներով գրված «*Таинство Пресвятой Троицы*»/»*El misterio de la Santísima Trinidad*» ժողովածուում, հրատարակված Բ-Ա-ում, 2012 թ. «Credo» էլ. հրատարակությունում: Նույն հարցին է վերաբերում նաև իմ «*Երկակի չափանիշներ Աստվածաշնչում և աստվածաշնչյան պարականոն գրվածքներում. Ո՞վ է դրանք ներդրել սուրբ տեքստի մեջ*» եռալեզու գրքի «*Մարդու սնունդի հետ կապված հակասությունները, որ գտնում ենք աստվածաշնչյան պարականոն «Հոբելյանների գրքում»*» գլխում:

18. «*Архонты пожелали обмануть человека, ибо [они] увидели, что он - одного происхождения с воистину хорошими вещами. Они взяли имя хороших (и) дали его дурным, дабы путем имен обмануть его и привязать их к дурным вещам. И после этого, если они делают им милость, они заставляют их отделиться от дурных и помещают их среди хороших, тех, которых они знают. Ибо они желали взять свободного и сделать его своим рабом навеки*». (Еванг от Филиппа 13) - Русская апокрифическая студия. Евангелие от Филиппа http://apokrif.fullweb.ru/nag_hammadi/ev-phil.shtml

“*Los Arcontes quisieron engañar al hombre, viendo que éste tenía parentesco con los verdaderamente buenos: quitaron el nombre a los que son buenos y se lo dieron a los que no son buenos con el fin de engañarle a través de los nombres y vincularle a los que no son buenos. Luego —en el caso de que quieran hacerles un favor— harán que se separen de los que no son buenos y los integran entre los que son*

buenos, que ellos (ya) conocían. Pues ellos pretendían raptar al que es libre y hacerlo su esclavo para siempre.” Evangelio según Felipe, 13- - Fuente: Los Evangelios Apócrifos, por Aurelio De Santos Otero, [BAC](#)

19. Տե՛ս Բիբլեյսկայ Էնցիկլոպեդիա արքիմանդրիտա Նիկիֆորա, «Պանան»: «Ինոգդա Պանանոմ (նեբեսնյա Պանանոմ) Ե քերոսոնոմ սմյսլե նաչայալոյտ սոստոյանի քոսլե սմերտի, կոտորոյ սրայնայալոյտ ս քերոսոմ Իորդանա, ու զո սոյերշեննո նեքրայնոյտ, Իբո Պանան ուոո ուաոեյյայալոյտ. Օն Էստ սիմյոլ զոքոյոնոյտ ուժա կաժոյո քերոյոշոյտ զԷս, ու յեմլե.»

20. Հայո՛վաժը ա՛մբոդոյոլին հնչո՛ւմ է ալսալեւ. «*Բայց Յովհաննէս Մկրտչի օրերիցը մինչեւ հիմա երկնքի արքայութիւնն ուժով է առնվում, եւ ուժովները յափշտակում են նորան:*» (Մթ 11: 12) Մա ա՛նհաջող թարգմանոյոն է, քանզի խոսքը գնո՛ւմ է նրանց մասին, ովքեր ոգու ուժով են արժանանում Աստծո թագավորոյանը, ալ ոչ թե գողի նման նրան հափշտակողների մասին, որը, բացի այդ, ա՛նհնար է, քանզի չկա ոչ մի ոգի, որ Աստծուց ուժեղ լինի: Հետաքրքիր է, որ ալս դրվագը շատերն են սխալ հասկանում ու սխալ թարգմանում, չնայաց այն բանին, որ նրա իրական նշանակությունը բացահայտում է հասարակ տրամաբանությունը:

21. Օրինակ՝ Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին իրեն հետևյալ ձևով է սահմանում. “*El Israel de Dios, que viaja hacia la Canaán celestial, tiene un Capitán que no necesitó enseñanzas humanas que lo prepararan para su misión de conductor divino; no obstante fue perfeccionado por el sufrimiento.*” Կապիտանը բնականաբար, Հիսուս Քրիստոսն է: <https://ar.pinterest.com/pin/133841420162554881/>

Կամ Համաշխարհային միսիոներական ընկերոյան Աստծո եկեղեցին, որը նույն միտքն է արտահայտում, ալսալեւ բնորոշելով իր հավատքը. “*Hemos sido liberados de este mundo pecador por medio del poder de la Pascua, y ahora estamos recorriendo el camino de la fe justo antes de entrar en la eterna Canaán celestial.*” https://watv.org/es/bible_word/be-conscious/